

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 27° | ΑΘΗΝΑΙ | ΙΟΥΛΙΟΥ—ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1913 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1041

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ὡς συνήθως γίνεται ἀπὸ εἰκοσιεπτὰ ἤδη ἐτῶν ἢ «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» κατὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς παύει ἐκδιδομένη. Ἐφέτος ἔνεκα τῶν ἐξαιρετικῶν περιστάσεων τοῦ γενικοῦ δι' ὅλας ἐνδιαφέροντος ἢ διακοπὴ γίνεται ἀπὸ σήμερον θὰ διαρκέσῃ δὲ ἓνα μόνον μῆνα

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΜΑΣ ΕΡΧΕΤΑΙ....

Ὁ Βασιληᾶς μας ἔρχεται! Ὁ Βασιληᾶς μας φθάνει! Σιρώσατε δάφνες καὶ πλέξατε μυριέες. Στὸ ἄνι του· ποῦ πέταξε σὲ κάθε κορφοβοῦνι γιὰ νὰ σκορπίσῃ ὄλεθρον εἰς τὸν ἐχθρόν, τὰ μάτια του, ποῦ κερανοῦς ἐσκορπίσαν εἰς τ' ἄγρια κοπάδια τῶν βαρβαρικῶν ὄρθων, ὡς χαιρέτισῃ ἢ πόλις ποῦ γεννήθηκε ντυμένη στὰ δαφνόφυλλα καὶ στῆς μυριέες.

Αἰῶνων ἕξ οἱ πόνοι καὶ τὰ δάκρυα καὶ τὸ χυμένον αἷμα τόσων γενεῶν ξεχειοῦνται εἰς τὸ πέρασμα τοῦ δοξασμένου Βασιλέως καὶ Ἐλευθερωτοῦ.

Αὐτὸς περᾶ, ὁ νικητής, καὶ τῆς φυλῆς τὰ ὄνειρα, γραμμένα μ' αἷμα καὶ ἡρωϊσμούς, ἀντιλαλοῦν τὴν δόξαν του! Αὐτὸς περᾶ, ὡς γίγαντας κ' ἡμίθεος, κ' ὁ Ὀλυμπος, ἢ κατοικία τῶν παλῶν θεῶν φαίνεται χαμηλότερος, πειὸ ταπεινός!

Ἐἶνε Αὐτός, νεώτερος Ἀλέξανδρος, ποῦ ἔξευρε στὸ ἄρμα του τὸν ἄγριον Βουκέφαλον, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ σιδερένιο χέρι του αἰμάτωσε τὸν τράχηλον τοῦ ἀνυποτάκτου κτήρους. Ἐἶνε Αὐτὸς ποῦ ἔσπασε τῆς ἀλυσίδες τῆς σκλαβιάς κ' ἔχάρισε στοὺς δοξασμένους πόντους τοῦ παλῆοῦ καιροῦ μὴν νέαν Σαλαμίνα. Ἐἶνε Αὐτὸς ποῦ ἔνωσε, αἰῶνας τόσους ὕστερα, παιδιὰ κ' ἀδέλφια μᾶς ἀθάνατης φυλῆς, ποῦ μὲ τὸ φῶς τῆς τ' ἄσβεστο κ' αἰῶνιο ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην ὅλην...

Ὁ Βασιληᾶς μας ἔρχεται! Ὁ Βασιληᾶς μας φθάνει! Στεφανωθῆτε ὅλοι μὲ στεφάνια ἀπὸ κισσοῦς καὶ γίνετε τὸ ἄρμα τὸ δλοζώντανον, ποῦ θὰ τὸν φέρῃ ἐνδοξον θριαμβετικὴν στὸν νέον θρόνον, τὸν ὠραῖον κ' ἐπερὺνηλον, ποῦ ὕψωσαν αἱ νίκαι τῶν στρατῶν του! Καὶ σεῖς τῆς ἐπερῆφανης κ' ἐδτυχισμένης χώρας μας ἀρχόντισσες, μαννάδες καὶ γυναῖκες διαλεχτές, ποῦ μὲ τὸ αἷμα τῶν παιδιῶν σας τὸ ἀτίμητο ἀπλώσατε πορφύραν δλοζώντανην εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ θρόνου τῆς φυλῆς, στεγνώσατε γιὰ μὰ στιγμὴ τὰ δακρυομένα μάτια σας.

Ταχθῆτε ἐπερῆφανες γύρω στὸν νέον θρόνον τοῦ δοξασμένου καὶ μεγάλου Βασιληᾶ, σὰν

στρατηλάται ἔνδοξοι καὶ παρασιτάται δυνατοὶ
στὴν νέαν μας ἀνάστασιν. Μ' ὅσες σταγόνες αἵ-
ματος ἢ πονεμένη σας καρδιά τὴν δοξασιμένην
γῆν μας ἔρρανε, τόσες ζωὲς καινούριες εἰς τὴν
μεγάλην μας Ἑλλάδα ἐχαρίσατε. Τιμὴ σας ἢ
τιμὴ των καὶ ὁ ἔπαινος των ἔπαινος δικός σας
καὶ παρηγοριὰ καὶ ἀνακούφισις.

Καὶ σεῖς ἢ πρωτοστέφανες, γυναῖκες νέες
καὶ κορίτσια χθεσινά, ποῦ τῆς λαμπάδες τῆς
χαρᾶς λαμπάδες τάφου ἔοβυσαν, ποῦ ἀνυμέναις
μέσα στὸν γάμον τῆς φυλῆς ἐμείνατε, ξεχάσατε
τὴν λύπη καὶ τὸν πόνο σας καὶ ἀφήσατε γιὰ μιὰ
στιγμὴ τὴν νέαν ἐμμορφιά σας, μέσα στὴ γενικὴ
χαρὰ. ἀκτῖνες νὰ σκορπίση φωτεινές.

Στὰ χέρια τὰ στεφάνια τὰ λευκὰ τοῦ γάμον
σας τάξιμο φέριτε τα ὄχι στῆς ἀειπάροθεν Μα-
ριίας τὸ βωμό. —καὶ πῶς ἔκαναν ἢ νέες χῆ-
ρες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ— ἀλλὰ στὸ θρόνο τῆς
παιριδος τὸν ὀλόχρυσο, ποῦ φτερουγίζει ὁ δι-
κέφαλος, τ' αὐριανὸ τὸ ἔμβλημα τοῦ Κωνσταν-
τίνου μας τοῦ Ἐλευθερωτοῦ.

Μὲ τοὺς λευκοὺς καὶ πάναγρους λεμονοαν-
θούς, σύμβολα τῆς διπλῆς θυσίας σας, γενῆτε
ἢ τιμητικὴ φρουρὰ γύρω στὸν δοξασιμένο Βασι-
ληᾶ, ποῦ ἐκινδύνευσε μὲ τοὺς ἀγαπημένους σας
καὶ ποῦ μαζῆ των ἔπλεξε, ὡσὸν πατέρας καὶ ἀ-
δελφὸς καὶ σύντροφος, τὸν στέφανον τῆς δόξης
καὶ τοῦ μεγαλείου μας.

Ὁ Βασιληᾶς μας ἔρχεται! Ὁ Βασιληᾶς
μας φθάνει! Παραμερίσατε μικροὶ καὶ ταπεινοὶ
καὶ βάρβαροι καὶ ἀχάριστοι, ὅσους τὸ φῶς τῆς
χώρας μας ἐφώτισε, καὶ ὅσοι μὲ φαρμάκι καὶ
χολῆν τὸ μάνα τοῦ πολιτισμοῦ μας ἐπληρώσατε.
Κάτω τὰ χέρια τὰ ἀνόσια, μέσα τῆς γλῶσσης
τῆς φειδίτσας, τῆς φαρμακερῆς, παιδιὰ καὶ ἔγγονια
τοῦ Ἰούδα τοῦ αἰώνιου, ποῦ πάντα καὶ εἰς κά-
θε ἐποχὴν μὲ χοήματα πωλεῖτε τὴν ἀλήθειαν,
δοῦλοι βαρβάρων καὶ τοῦ σκοτοῦ ἐρπετά. Ὅπι-
σω βάνδαλοι, προδότες καὶ ἀχάριστοι! Ὁ Βα-
σιληᾶς μας ἔρχεται! Ὁ Βασιληᾶς μας φθάνει!

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΜΑΣ ΕΦΘΑΣΕ!

Ὁ Βασιληᾶς μας ἔφθασε! Ὁ Βασιληᾶς μας
ἦλθε!

Στῶν κεραιῶν τὸ πέρασμα οἱ πόντοι κρυ-
σταλλοῦν, σὰν λιτανεῖα νᾶρχεται μυστήριον
γεμάτη, σὰν οἱ θεοὶ τῆς θάλασσας νὰ ξαναγεν-
νηθῆκαν, σὲ νέων κόσμων ὄνειρον, ποῦ τὰ πα-
λᾶ ἐνθυμίζου.

Ὁ Βασιληᾶς μας ἔφθασε! Ὁ Βασιληᾶς
μας ἦλθε!

Ἡ Ἀμφιτρίτη ἀνάστασιν σαλπίζει ἀπὸ
τὰ βᾶθρα καὶ ἡ νύμφη ἢ ἀφρόπλαστες τῆς ὄχθης
ἀναδεδούουν στῆς Σαλαμίνας τὰ νερά, ποῦ ἡ
δόξα πάλι σκόρπισε δαφνόφυλλα καὶ μύρτα.

Γύρω τριγύρω ὁ Ὑμηττός καὶ ἡ Πάρνης
καὶ ἡ Πεντέλη ἀπλώνουν πέπλους πτυχωτοῦς,
πέπλους μενεξεδένιους, ποῦ στ' ἀκρογιαλίας
ροβολοῦν καὶ ἀμέθυστους σκορπίζουν. Ἀγκάλη
θεοκάμωτη καὶ γιγαντοχυμένη, ποῦ ἡ φύσις
σὲ πελέκησε σὰν χέρι τοῦ Φειδίου, ποῦ τοῦ
ὄραίου τ' ὄνειρον αἰῶνας ἀντικρύζει σὲ μάρ-
μαρον ὀλόχρυσον καὶ σὲ γραμμῆς, ποῦ ἐνώνουν
τὴν γῆν μας μὲ τὸν οὐρανὸ τὸν ζαφειροκτι-
σμένο!

Μάννα Τιτάνων ποῦ βγαλεῖ ἀπὸ πετρένια
στήθια τὴν πειὸ ἀθάνατη ἐμμορφιά, τὴν πειὸ
μεγάλην δόξα, ποῦ σὲ ἀγρίων πέρασμα καὶ σὲ
ληστῶν πλημμύρα εἶδες θεοὺς νὰ φεύγουνε καὶ
ὄνειρα νὰ σβύνουν. Ποῦ αἰῶνας τώρα χάριζες
τὸ φῶς σου στοὺς βαρβάρους καὶ ὑπόμονα ἐπε-
ρίμενες τὸν ἥρωα τὸν νέο ποῦ μὲ τὴν σάλπιγγα
Παχὺς θὰ κήρυσσε τὴν νίκη!

Μάννα τιτάνων καὶ θεῶν ἀντίκρισε τὸν
πόντον, καὶ ἄκουσε τὸν ἀλαλαγμὸν, καὶ δὲς πῶς
κυματίζουν σημάτες γαλανόλευκες στὰ γαλανὰ
νερά του, σύμβολα μιᾶς ἀνάστασης καινούριας
καὶ μεγάλης.

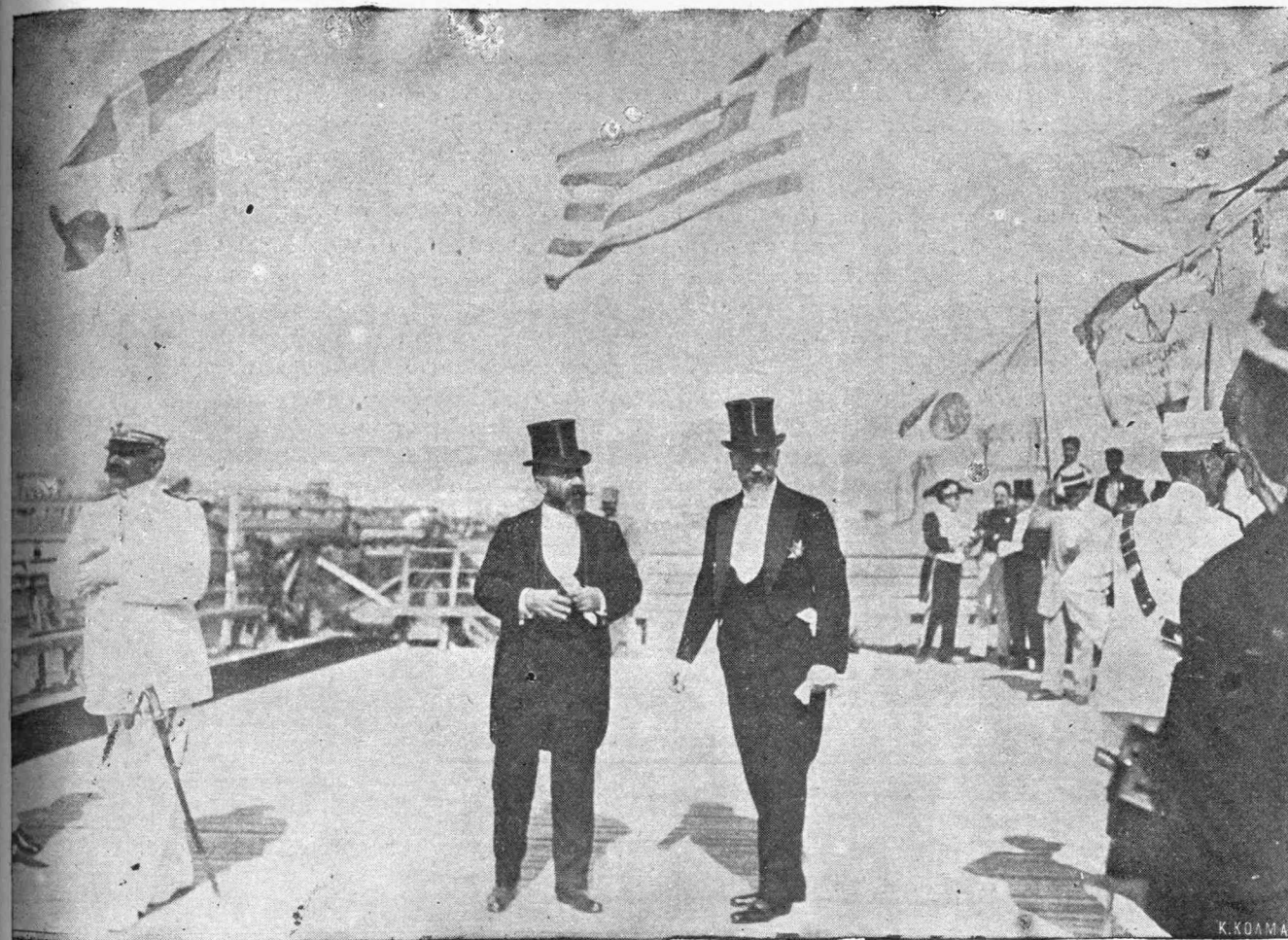
Ὁ Βασιληᾶς μας ἔφθασε! Ὁ Βασιληᾶς
μας ἦλθε! Εἶναι ὁ Ἀπόλλων τῆς φυλῆς, ὁ ἐκ-
λεκτός τοῦ γένους, ποῦ ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Σίβυλλες
στὰ μυστικὰ βιβλία ἔβλεπαν καὶ ἐπροφήτευαν
αἰῶνας τώρα τόσους. Εἶν' ὁ Ἀκρίτας τοῦ
σπαθιοῦ, τοῦ τραγουδιοῦ ὁ Τυρταῖος, ὁ καρβα-
λάρης ὁ ξανθὸς ποῦ φύλαξε ἢ θρησκεία ἐπάνω
στὰ εἰκονίσματα καὶ στοῦ ἱεροῦ τὴν Πύλην.

Γίγαντας μὲς τὸν γίγαντα τὸν θαλασσο-
δαρμένο, ποῦ κεραινοῦς ἐσκόρπισε καὶ ἀστρα-
πὲς στοὺς πόντους, γυρίζει πίσω νικητῆς μὲ
δάφνες στολισμένος, αἰῶνων τόσων ὄνειρον,
λαῶν τόσων καμάρι.

Μέσα σὲ γλῶσσες πύρινες, σ' ἀντίλαλους
βαρβάρους, ποῦ ἀντηχεῖ τὸ σίδηρο μὲ τὴ φω-
τιὰ σμιγμένο, μέσα στὰ ἄσπρα σύννεφα, ποῦ
ἡ θάλασσα ρουφάει, μέσα σὲ ἀποθέσιν ὁ ἐκ-
λεκτός τῆς Μοίρας, ὁ Μέγας Κωνσταντίνος
μας, ἐγύρισε καὶ πάλι.

Ὁ Βασιληᾶς μας ἔφθασε. Ὁ Βασιληᾶς μας
ἦλθε!

Στὸ πέρασμά του ἕνας λαός, ποῦ ἡ νίκη
ἔχει μεθύσει, στρώνει πορφύραν καὶ μυρτιές
καὶ δάφνες καὶ λουλούδια. Στὸ πέρασμά του
σύντροφοι, ποῦ πλήρωσαν τὴν νίκη μὲ αἶμα

Ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Βασιλέως.
ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Ε. Βενιζέλος καὶ ὁ κ. Ρακτιβάν.

καὶ μὲ βάσανα καὶ μὲ πληγὲς στὰ στήθια, τὸν
χαίρετοῦν περίχαροι καὶ θᾶθελαν καὶ πάλι τὸ
αἷμα ποῦ τοὺς ἔμεινε νὰ χύσουνε κοντὰ του,
καὶ ἔτσι νὰ τοῦ χαρίσουνε Ἑλλάδα πειὸ με-
γάλη.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΚΤΑΙΟΝ

Τρίτον πάτωμα! διότι τὸ Ἀκταῖον δὲν ἔχει
τέταρτον, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἢ θέα τῶν Ἀθηνῶν
καὶ τοῦ Σαρωνικοῦ θὰ ἦτο ἀκόμη ὠραιοτέρα!
Μόλις ἐτελείωσα τὸ ἀνοικτόν μου γράμμα πρὸς
τὸν φίλον μου κ. Γενήσαρλην, φρούραρχον Ἀ-
θηνῶν. Κατὰ τὴν συνῆθειάν μου μετὰ οἰκνδή-
ποτε ἐργασίαν μιᾶς ὥρας κάμνω τὸν γυρον

μου, ἕνα εἶδος περιπάτου εἴτε εἰς τὰ δωμάτια
τοῦ σπιτιοῦ μου, εἴτε καὶ εἰς τὰ δύο μικρὰ δω-
ματάκιμα μας τοῦ Ἀκταίου, εἰς τὸ ὅποιον ἀντὶ
ταξιδιοῦ περῶ τὰς ἡμέρας τῆς ἀναρρώ-
σεώς μου.

Τὸ ἀντὶ ταξιδιοῦ περισσεύει εἰς τὴν περι-
στασιν αὐτήν. Διότι ὠρισμένως ταξιδεύω μὲ
τὴν φαντασίαν καὶ μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τὴν
ψυχήν. Ταξιδεύω εἰς τὰ γαλανὰ κύματα τοῦ
Σαρωνικοῦ. Ἀναρριχῶμαι εἰς τῆς πλαστικῆς
ρχοῦλες καὶ τῆς μενεξεδένιες κορυφῆς ποῦ
στεφάνωνουν τὰς Ἀθήνας. Διασκελίζω μὲ ἕνα
γενναῖο φύσημα τῆς φαντασίας μου τὴν Οἴ-
την καὶ τὸν Ὀλυμπον καὶ φθάνω εἰς τῆς
ἀγριωπῆς κορυφῆς τῆς Ροδόπης.

Ποτὲ ὄνομα δὲν μοῦ ἐφάνη τόσον ἀντίθετον
πρὸς τὴν πραγματικότητά ὅσον τὸ ὄνομα τοῦ
βουνοῦ αὐτοῦ ποῦ χωρίζει τὴν Θράκην ἀπὸ τὴν

Βουλγαρίαν. Ὑποθέτω ὅτι ἡ ὀνομασία αὐτὴ τοῦ ἐδόθη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας τῆς Θράκης πρὶν νὰ ἐπιδράμουν ἀπὸ τὴν Μογγολίαν καὶ τὴν Ταταρίαν αἱ ἄγριαι ὄρδαὶ ποὺ κατέκλυσαν τοὺς κάμπους καὶ τὰς πεδιάδας ποὺ ἀπλώνονται κάτω καὶ πέραν ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ βουνό. Οἱ κάμποι αὐτοὶ ἦσαν πάντοτε στρωμένοι ἀπὸ ρόδα κόκκινα καὶ τριανταφυλλιά, ἀπὸ ρόδα ποὺ μωσχοβολοῦν εἰς ὠρῶν πολλῶν ἀπόστασιν, ἀπὸ ρόδα ποὺ τροφοδοτοῦν μὲ τὸ ἀπόσταγμα τῶν αἰῶνας τῶρα ὄχι μόνον τὴν Ἀνατολήν, ἀλλὰ τὸν κόσμον ὅλον. Οἱ πρῶτοι λοιπὸν συνοικιστὰι Ἕλληνες ἀφοῦ μόνον ρόδα ἔβλεπαν ἀπὸ τὴν ὄρειαν αὐτὴν τὴν ὀνόμασαν ὀρθότατα Ροδόπην ὄνομα ἄλλως τε καὶ τῆς βασιλίσσης τῆς Θράκης.

Ἔστερα ποὺ ἦλθον οἱ Βάνδαλοι καὶ οἱ Οὐνοὶ ἀπὸ τὸν Βόλγαν καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὰς πεδιάδας αὐτὰς, τὸσον τὰς ἐπλημύρησαν ἀπὸ αἵμα. Ὡστε πολὺ λογικοὶ πάλιν οἱ Θράκες τὴν ὀνόμασαν Αἶμον, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης. Ἡ ἐτυμολογία μου αὐτὴ τῶν ὀνομάτων τῆς ὄρειας ποὺ κατέλαβεν ἀπὸ προχθῆς ὁ Ἕλληνικὸς στρατὸς δὲν εἶναι παρμένη ἀπὸ κανένα λεξικόν, ἀλλ' οὔτε μοῦ μετεδόθη ἀπὸ κανένα εἰδικὸν σοφόν. Κάποτε, κάποτε οἱ ἄνθρωποι ποὺ γράφουν, εἴτε ἀπὸ τηλεπάθειαν, εἴτε ἀπὸ ἀναδρομικὴν δύναμιν τῆς φαντασίας των εὐρίσκουν μερικὰς ἀληθείας, διὰ τὰς ὁποίας οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος σοφοὶ ἐρευνηταὶ ἐξοδεύουν πολὺ μελάνι καὶ πολλὰς μελέτας, χωρὶς πάντοτε νὰ εὐρίσκουν καὶ τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλ' ἐπανερχομαι εἰς τὸ ταξεῖδι μου. Ἀπὸ προχθῆς λοιπὸν εὐρίσκειται εἰς τὸ μεγαλειότερον ὕψωμα τῆς Ροδόπης καὶ παρακολουθῶ τὰς κινήσεις τῶν δύο στρατῶν, ἀπὸ τὴν Κρέσαναν ἕως τὴν Ἰσουμαγιάν, καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ τρομεροῦ στενοῦ τὸ ὁποῖον μᾶς ἐνθυμίζει τὰς παλαιὰς Θερμοπύλας.

Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἀμυνομένοι σήμερον εἶναι οἱ βάρβαροι καὶ ἐπιτιθέμενοι ἡμεῖς. Ἀπὸ τὸ ὕψωμα μου ἡ εἰκὼν τῆς μάχης κάτω εἰς τὰς πεδιάδας καὶ εἰς τὰ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καμπυλώματα τῶν λόφων κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ τραγικὴ, κάθε ἄλλο αἰσθημα ἐμπνέει παρὰ τρόμον καὶ ἀγωνίαν. Βλέπω τοὺς στρατοὺς ποὺ εὐρίσκονται εἰς σειρὰς παρατάξεως ὅσων δὴ γιγάντεια ἀσημένια φεῖδια, νὰ ζετυλίσσωνται εἰς κυματισμοὺς λαμπεροὺς καθ' ὅλον τὸ λεπιδωτὸν των σῶμα καὶ πότε νὰ περισφίγγουν τοὺς ὀλόχρυσους ἀπὸ τὰ ξηρὰ σπαρτὰ μαστοὺς τῆς γῆς, πότε νὰ τινάζονται πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ μυριοκέφαλοι ὅσων τὴν λερναίαν τοῦ Ἡρακλέους νὰ βγάξουν φλόγες ἀσθεστες ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα στόματά των.

Ἄνδρες ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο δὲν διακρίνω, ὕψος δὲν ἀκούω οὔτε τὰς κραυγὰς τῆς λύσσης, οὔτε τοὺς στεναγμοὺς τῶν πληγωμένων, οὔτε τὸν ῥόγγον τῶν ἐτοιμοθανάτων. Τὸ χακὶ ἀφομοιώνει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν γῆν, διὰ τὴν ὁποίαν ἀγωνίζεται καὶ ἡ βοή τῶν ὅπλων καὶ τῶν πυροβόλων ποὺ ἀντιλαλοῦν εἰς τὰ ὕψωματα ὅσων ὀμβρονταὶ χιλιάδων κεραυνῶν σβύνει κάθε ἀνθρωπίνην φωνήν, σκεπάζει κάθε πόνον καὶ ἀγωνίαν καὶ σπαραγγμὸν θανάτου.

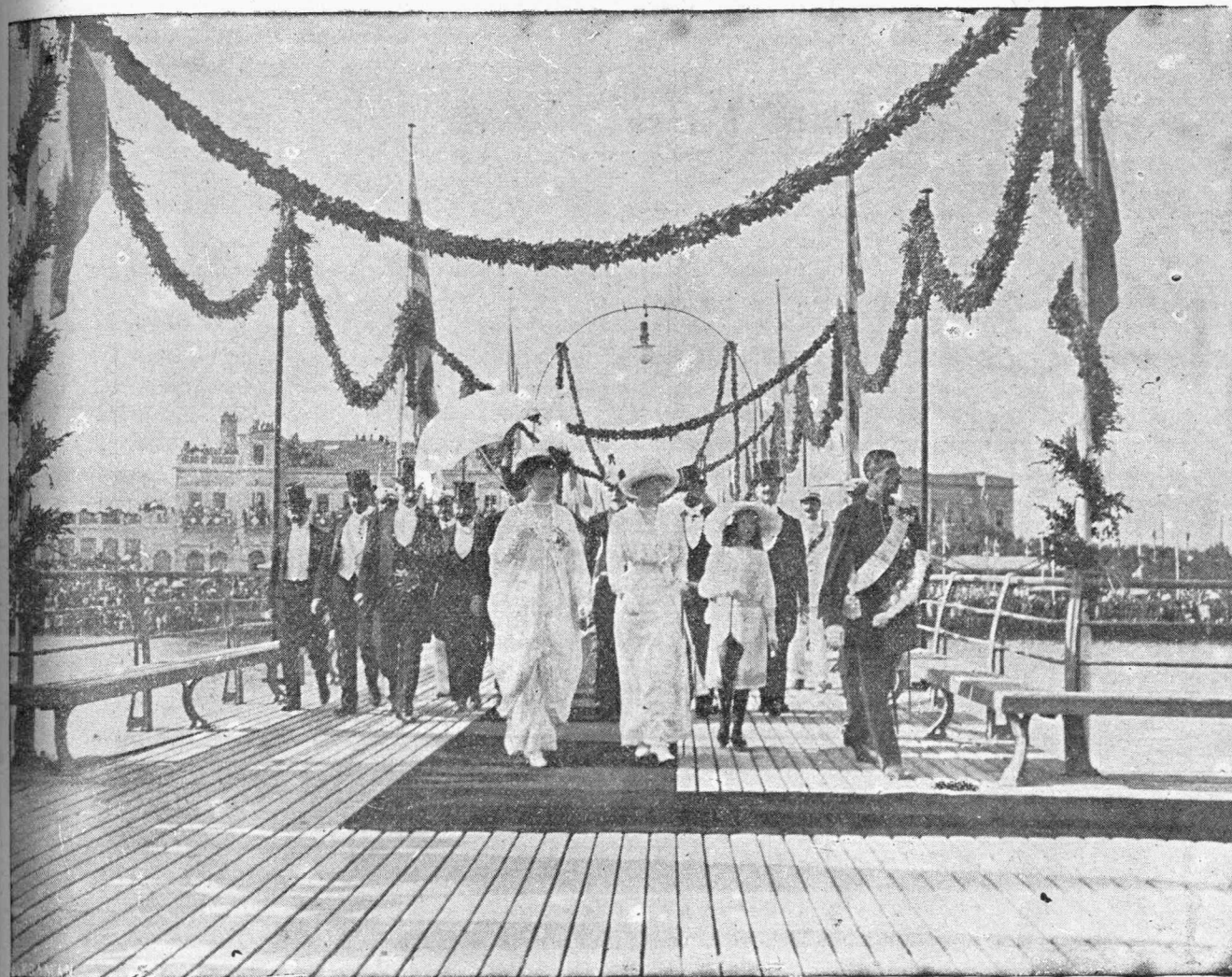
Ἡ τοποθεσία γύρω ποὺ περιβάλλει τὴν μάχην, δίδει εἰς χρώματα καὶ πλαστικότητα καὶ ἁρμονικὰς γραμμὰς τὴν ὠραϊότητα εἰς τὴν συνολικὴν εἰκόνα, ὥστε, καὶ χίλιες παλέτες ζωγράφων, ἂν εἶχαν τοποθετηθῆ εἰς τὰ πέριξ, πάλιν δὲν θὰ κατώρθωναν νὰ ἀποδώσουν ἔστω καὶ πολὺ ὀλίγον μέρος ἀπὸ τὸ θαυμάσιον πανόραμα.

Τώρα ἐννοῶ γιὰτί οἱ παλαιοὶ θεοὶ, ποὺ παρακολουθοῦσαν ἀπὸ τὰ κρυστάλλινα παλάτια των τοῦ Ὀλύμπου τὰς μάχας ποὺ ἐγίνοντο κάτω εἰς τὴν γῆν, ἔμεναν τὸσον ψυχροὶ καὶ ἀσυγκίνητοι. Ὡς καλλιτέχναι ποὺ ἦσαν τὸ ὠραϊὸν θέαμα τοὺς ἐγόητευσεν τὸσον, ὥστε ἐλησημονοῦσαν ὅτι ὑπὸ τὴν μαγευτικὴν εἰκόνα ἐκρύπτετο ἡ ἄσχημος πάλη τοῦ θανάτου πρὶς τὴν ζωὴν. Ἐλησημονοῦσαν ὅτι εἶχαν πλάσει τὸσον ἀτελῶς τὸν ἄνθρωπον, ὥστε ἀντὶ νὰ ἀπολαμβάνη μὲ καλωσύνην καὶ ἀγάπην καὶ χαρὰν τὰ καλὰ τῆς ζωῆς, ἠγωνίζετο καὶ ἐπάλασε καὶ ἔχυνε ποταμοὺς αἱμάτων διὰ νὰ ἐπικρατῆ καὶ ὑποδουλώνη τοὺς ὁμοίους του.

Χωρὶς νὰ ἔχω συγγένειαν οἰκονομικῶς μὲ τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου, ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἐμμορφία τῆς εἰκόνας ποὺ εἶχα ἔμπροσ μου μὲ εἶχε μεθύσει εἰς βαθμόν, ὥστε νὰ ἔχω ἐντελῶς ξεγάσει, τί ἐκρύπτετο κάτω ἀπὸ τὰ ὀλόλευκα συννεφάκια, ποὺ εἰς κάθε κρότον πυροβόλου ἐκσφενδονίζοντο ἐπάνω ἀπὸ τὴν μάχην.

Ἡ λευκὴ αὐτὴς τολύπες ποὺ ἐξεπετοῦντο ὅσων ὀλόχρυσες ροκέτες, τακτικὰ, μεθοδικὰ πότε ἀπὸ τὰ ὕψηλὰ πρὸς τὰ χαμηλὰ καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω, ὅταν ἡ μάχη παρετείνετο κάπως, μεταβάλλοντο εἰς ἕνα οὐράνιον πυκνὸν νεφέλωμα, κατὰ ὅσων ὀλόλευκες σκέπες, ποὺ ὕψος ἐκυμάτιζαν ἁρμονικὰ ἐφαίνοντο ὅσων νὰ ἔστεκαν, σώματα ἀόρατα παρθένων καὶ ψυχῆς ἀγγέλων αἰωρουμένων ἐκεῖ, μετὰξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὡς παρηγορία τῶν ἐτοιμοθάτων.

Ὅταν ἡ μάχη ἐτελείωσε καὶ ἡ ὀλόλευκη γάζες ἐγίναν διαφανεῖς καὶ ἐκυρελιάζοντο εἰς κάθε τοῦ ἀνέμου φύσημα, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀσημένια φεῖδια εἶχε κοπῆ, ἀποσυντεθῆ, διαμελισθῆ εἰς μακρὰς μάζες ποὺ ἔτρεχαν πρὸς τοὺς

Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα εἰς ὑποδοχὴν τοῦ Βασιλέως.

ἀγροὺς τῶν ρόδων ἀφοῦ ἄφιναν ὀπίσω των φλόγες ἐμπρησμοῦ καὶ ἐρημώσεως.

Τὸ ἄλλο εἶχε σκαλώσει, ἀναρριγηθῆ, ἀπλωθῆ πρὸς τὰς ὕψηλότερας κορυφὰς, εἰς τὰς ὁποίας ἐκυμάτιζεν ἡ γαλανὴ μας σημαία καὶ ἀντηχοῦσαν ἀλλαλαγμοὶ χαρᾶς καὶ τραγούδια ἀναστάσεως.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΔΙΑ ΤΟΝ Κ. ΓΕΝΙΣΕΡΛΗΝ

Δὲν εἶμαι στρατιώτης, οὔτε ἔχω ἀδελφοὺς ἢ παιδιὰ μετὰξὺ τῶν στρατιωτῶν, ὥστε νὰ θεωρηθῶ μεροληπτοῦσα διὰ τὸ ζήτημα τῆς πειθαρχικῆς αὐστηρότητος τοῦ φίλου μου καὶ φρουράρχου Ἀθηνῶν κ. Γενίσερλην.

Οὔτε προτίθεμαι νὰ τὸν μεμφθῶ ἢ νὰ ὑποτιμήσω τὴν ἀνεγνωρισμένην ἀξίαν τοῦ διακεκριμένου στρατιώτου. Ἡξεύρω, καὶ ἂν δὲν μοῦ τὸ ἔλεγεν ὁ ἴδιος εἰς σχετικὴν συζήτησιν, ὅτι αἱ διαταγαὶ του τείνουν εἰς τὸν ὠραϊὸν καὶ εὐγενῆ σκοπὸν νὰ ἀναδείξουν καὶ τοὺς μακρὰν τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν εὐρισκομένους στρατιώτας, ἀνταξίους τῶν εἰς τὰ Βουλγαρικὰ σύνορα ἀγωνιζομένων ἀδελφῶν των. Ἡξεύρω ὅτι θέλει νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὰ σκώμματα ἐκείνων, ποὺ εἰς κάθε στρατιώτην εὐρισκόμενον εἰς Ἀθήνας βλέπουν καὶ ἕνα δειλόν, ὁ ὁποῖος ἀποφεύγει νὰ ἐκτελέσῃ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑποχρεώσεις του. Ἡξεύρω ὅτι ὁ τίτλος τοῦ Κουραμπιέ, ποὺ τὸ λαϊκὸν πνεῦμα ἐκόλλησεν εἰς τὴν στολὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις στρατιώτου

καὶ ποῦ τόσον ἐξυπνα ἐσατύρισε ὁ κ. Μωραΐ-
τίνης εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν του, ἔχει πειράζει
τὴν στρατιωτικὴν φιλοτιμίαν τοῦ κ. Γενήσερ-
λη τόσον, ὥστε, ἂν τοῦ ἦτο δυνατόν, θὰ ἐξε-
σφενδύνοιε μὲ μίαν διαταγὴν ὅλους τοὺς ἐδῶ
ἐπιστάτους εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς τοῦ ἐχ-
θρικοῦ πυρός.

Ἡξεύρω ἀκόμη ὅτι, ὅπως ὅλοι μας οἱ μορ-
φωμένοι ἀξιωματικοί, θαυμάζει καὶ αὐτὸς τὴν
πειθαρχίαν τοῦ Γερμανοῦ στρατιώτου καὶ θὰ
ἦτο εὐτυχής — ἀπὸ ὑπέμετρον πάντοτε ζῆλον
καὶ φιλοτιμίαν ὀρμώμενος — ἂν ἤμποροῦσε νὰ
μεταβάλλῃ τοὺς στρατιώτας μας εἰς Γερμανικὰ
νευρόσπαστα.

Διότι ὁ Γερμανὸς στρατιώτης, ἀφ' ἧς στιγ-
μῆς βάλῃ τὴν στολὴν, παύει ἐντελῶς καὶ καθ'
ὀλοκληρίαν νὰ εἶνε ὄχι μόνον ἄνθρωπος, ἀλλὰ
καὶ ζῶον ἀκόμη, ἀφοῦ καὶ τὰ ὑπομονητικώτε-
ρα τῶν ζῶων ἔχουν κάποιαν θέλησιν, κάποιαν
αὐτενεργεῖαν, κάποιον ἀτομισμὸν ἐν ᾧ ὁ Γερ-
μανὸς στρατιώτης μεταβάλλεται εἰς ἕνα πρᾶγ-
μα ἐντελῶς ἑτεροκίνητον, εἰς μίαν μηχανικὴν
ὑπαρξίν, εἰς ἕν αὐτόματον, εἰς ἕνα νευρόσπα-
στον Χόλδεν, τοῦ ὁποίου τὰ σύρματα κρέμον-
ται καὶ κινουῦνται ἱεραρχικῶς ἀπὸ τὸ μικρὸ δα-
κτυλάκι τῶν βαθμοφόρων ὄλων τῶν τάξεων.

Ἄλλ' ὁ κ. Γενήσερλης καὶ οἱ περισσότεροι
τῶν ἀξιωματικῶν μας λησμονοῦν ἕνα πρᾶγμα
στοιχειωδέστατον: Ὅτι μεταξὺ ἐνός Πομμε-
ρανοῦ ἢ ἐνός Βυρτεμπεργίου καὶ ἐνός Ἑλληνοῦ
στρατιώτου ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ ἀντιλή-
ψεως, νοημοσύνης, φιλοτιμίας καὶ ἰδιοσυγκρα-
σίας ἐν γένει. Ὁ Ἑλληὴν στρατιώτης, ὁ ὁποῖος
καταπλήσσει σήμερον τὸν κόσμον μὲ τὸν ἡ-
ρωϊκὸν φανατισμὸν του, μὲ τὴν ὀρμητικότητά
τῶν ἐπελάσειών του καὶ τὴν ἀντοχήν εἰς τοὺς
κόπους καὶ τὰς στερήσεις, ὁ στρατιώτης ποῦ
ἐγκαινιάζει πρῶτος καὶ μόνος τὰς διὰ τῆς
λόγχης ἐπιθέσεις, δὲν ὑπῆρξε ποτέ εἰς τὴν
ζωὴν του οὔτε ἀπολύτως πειθαρχικός, οὔτε
νευρόσπαστον κανενός.

Ἐπῆρξε τὸ ἐλεύθερον πουλί, ποῦ ἐξηπλώ-
νετο εἰς τὸ καφενεῖον, ποῦ ἐσυζήτουσε πολιτι-
κά, ποῦ εὗρισκε καὶ ἐσατύριζεν ὅλας τὰς ἀδυ-
ναμίας τῶν προισταμένων του, ποῦ καὶ εἰς τὴν
φυλακὴν ἀκόμη ἔκαμνε στίχους καὶ ἐτραγου-
δοῦσε τὸν ἔρωτά του γιὰ καμμιάν Μαργαρίταν
τῆς κουζίνας, ποῦ δὲν ἐχλώμιανε ποτέ του,
ἀλλ' οὔτε ἐστάθη εἰς αὐτόματον ἀκίνησιαν,
καὶ μπροστὰ εἰς τὸν Βασιλέα του ἀκόμη.

Καὶ ὁ Ἑλληὴν στρατιώτης, τοῦ ὁποίου τὴν
ψυχολογίαν καὶ τὰ σπάνια πρότερήματα ἀντε-
λήθη πρῶτος καὶ μόνος, ἴσως, ὁ μεγάλος μας
Στρατηλάτης-Βασιλεύς, θὰ γείνη, εἶμαι βε-

βαία, ἀντικείμενον σοβαρῆς μελέτης διὰ τὴν
ἀνακαινίσιν καὶ μεταρρυθμίσιν τῶν στρατιωτι-
κῶν κανονισμῶν ὀλοκληροῦ τῆς Εὐρώπης.

Διότι πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ μι-
λιταρισμὸς τοῦ παρελθόντος ἐξασθενεῖ ἀπὸ ἡ-
μέρας εἰς ἡμέραν παντοῦ, ἐφ' ὅσον ὁ σοσιαλι-
σμὸς ἐπεκτείνεται καὶ γενικεύεται καὶ ἀφυ-
πνίζει τὰς λαϊκὰς μάζας εἰς τὰ δικαιώματά
των ὡς ἀνθρώπων μὲ ἐγὼ καὶ μὲ κάποιον ἀ-
τομισμὸν, τὸν ὁποῖον ἡ στρατιωτικὴ μάλιστα
πειθαρχία ἀποκρούει αὐστηρότατα.

Λοιπὸν, ἀφοῦ ὁ περίπου ἀπειθάρχητος Ἑλ-
ληὴν στρατιώτης ἐν καιρῷ εἰρήνης ἀνεδείχθη
τόσον ὑπέρτερος ὄλων τῶν στρατιωτῶν τοῦ
κόσμου εἰς τὸν πόλεμον, εἶναι ἀνάγκη τῶρα,
ποῦ ἀκόμη τὰ Ἡπειρωτικὰ καὶ τὰ Μακεδονικὰ
ἐδάφη ἀχνίζουσιν ἀπὸ τὸ αἶμά του καὶ αἱ ἀλλε-
πάλληλοι νίκαι του σαλπίζουσιν τὸ ἡρωϊκὸν σάλ-
πισμα τῆς ὑπεροχῆς του νὰ τὸν μεταχειρισθῶ-
μεθα ὡς νευρόσπαστον; Εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ
τοῦ ἐπιτρέπωμεν νὰ κάθεται εἰς τὰ τράμ, ἂν
δὲν μετρήσῃ πρῶτα τὴν ἀπόστασιν ποῦ τὸν
χωρίζει ἀπὸ τὸν πρῶτον τυχόντα βαθμοφόρον;
Καὶ νὰ μὴ τοῦ ἐπιτρέπωμεν νὰ φάγῃ εἰς τοῦ
«Ἀβέρωφ», ἂν δὲν εὗρῃ τοῖχον εἰς τὸν ὁποῖον
νὰ κολλήσῃ τὸ σῶμά του; Καὶ ἐὰν ὁ στρατι-
ώτης αὐτὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀναρρωνύοντας, ποῦ
ἔχουν πόδια τσακισμένα καὶ νεφρὰ ἀφανισμένα
καὶ νύχια ξεριζωμένα — τόσα βραβεῖα τιμῆς
καὶ ἀνδρείας, ἀνώτερα ἀπὸ ὅλα τὰ γαλόνια ποῦ
ἐκερδήθησαν εἰς τὰ πεδία τῶν δρόμων καὶ τῶν
πλατειῶν τῶν Ἀθηνῶν — δὲν εἶναι ὄχι ἄδι-
κον, ἀλλὰ καὶ ἀνελεύθερον καὶ σκληρὸν τὸ μέ-
τρον τοῦ φρουράρχου Ἀθηνῶν;

Θὰ λεχθῆ βέβαια ὅτι τὸ μέτρον αὐτὸ ἐλή-
φθη διὰ τοὺς Κουραμπιέδες. Ἀλλὰ περιλαμ-
βάνει ὅλους τοὺς στρατιώτας πρωτίτως. Καὶ
ἔπειτα τί θὰ εἴπῃ Κουραμπιές; Ὁ ἀπεспа-
σμένος, ὑποθέτω, εἰς τὰς γραφικὰς ὑπηρεσίας
τῶν ὑπουργείων καὶ τῶν ἀρχηγείων καὶ τῶν
στρατιωτικῶν ἐφοδιασμῶν καὶ ὄλων τῶν ὑπη-
ρεσιῶν ποῦ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἐφοδιάζουσιν, κανο-
νίζουν ἐξυπηρετοῦν τὰς πολεμικὰς μας ἀνάγκας.

Ἐρωτῶ: Τὰς θέσεις αὐτὰς τὰς ἐδημιούρ-
γησεν ἡ Κυβέρνησις χάριν ὀρισμένων ρουσφετο-
λογικῶν εὐνοϊῶν, ἢ εἶνε ἀπαρξίτητοι, τῆς πρῶ-
της ἀνάγκης, ἐπίσης ἐπιβεβλημένοι ὡς καὶ αἱ
τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν; Καὶ εἰς τοιαύτην πε-
ρίστασιν ἤμποροῦσαν νὰ ἐκλεχθοῦν ἄνθρωποι
ἀμαθεῖς καὶ ἀγράμματοι, ἢ εὐχωνάκια, ποῦ
μυρίζουσιν θυμάρη τοῦ βουνοῦ καὶ ποῦ σκορπίζουν
τὸν ὄλεθρον εἰς τοὺς Βουλγάρους, διὰ νὰ γρά-
φουν καὶ μεταφράζουσιν καὶ διεξάγουν τὰς ἐδῶ
ὑπηρεσίας;

Ποῖος ἄλλως τε ἤμπορεῖ νὰ πιστοποιήσῃ
ὅτι ὅλοι οἱ ἀπεспаσμένοι ἐδῶ ἐζήτησαν νὰ
μείνουν καὶ δὲν ὑπήκουσαν ἀπλῶς εἰς στρα-
τιωτικὴν διαταγὴν; Ἐγὼ ἢ ἰδίᾳ ἤκουσα ἀπὸ
τὸ στόμα στρατιώτου, ὁ ὁποῖος συνοδεύει τὰ
πρὸς κατασκευὴν στρατιωτικὰ ἐνδύματα εἰς τὸ
τμήμα Παροχῆς Ἐργασίας τοῦ Λυκείου τῶν
Ἑλληνίδων, νὰ παραπονῆται πικρότατα διὰ τὸ
ἄχαρι ἔργον ποῦ τοῦ ἀνέθεσαν, ἐδῶ. «Ἄν ἤξευρα
πῶς ἐδῶ θὰ μ' ἔβαζαν νὰ μετροῦσα πουκάμισα,
μοῦ εἶπε, δὲν θὰ ξεινοῦσα ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ
κόσμου γιὰ νὰ ἔλθω νὰ ὑπηρετήσω ἕτσι τὴν
πατρίδα μου».

Αὐτὸς βέβαια δὲν ἐζήτησεν ὡς ρουσφετί νὰ
μείνῃ ἐδῶ, ὡς οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὑπη-
ρετοῦντας εἰς τὰ γραφεῖα. Διότι εἶναι ψεῦδος
ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν καλῶν οἰκογενειῶν ἀπέφυ-
γαν νὰ μεταβοῦν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ἄν
ἐδῶ ἔμειναν πενήντα, βεδάκιως πεντακόσια ἢ
καὶ πέντε χιλιάδες ἀκόμη ἐπολέμησαν μὲ τοὺς
Τούρκους καὶ σήμερον πολεμοῦν μὲ τοὺς Βουλ-
γάρους, ὅπου ἐτάχθησαν. Καὶ οἱ φονευμένοι καὶ
οἱ ἐκτὸς μάχης ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι πολὺ περισ-
σότεροι ἀπὸ ὅσους θὰ ὑπέθεταν οἱ καυτηριάζ-
οντες καὶ σατυρίζοντες ἀπὸ τὰς πλατείας καὶ
τὰ καφενεῖα καὶ τὰ Δαρδανέλλια, ποῦ ἐσκανδά-
λιζαν τὰς διαφόρους γερούσιαις τῶν δύο πόλεων.

Διότι ἡ πέτρα τοῦ σκανδαλοῦ, ποῦ ἐτά-
ρασσε τὰ νεφρὰ τῶν πολλῶν, ἦτο ἡ ἐμφάνισις
καθρονημένων καὶ περιποιημένων στρατιω-
τῶν εἰς τοῦ «Dorée» καὶ τοῦ Γιαννάκη. Ἀλλὰ
γιατὶ τότε ὄχι τῶν νέων ἀξιωματικῶν, ποῦ
ὑποτίθεται ὅτι ἀνήκουν εἰς τὰς τακτικὰς τοῦ
στρατοῦ τάξεις; Εἶναι λοιπὸν τόσον ἐξευτελι-
στικὸν νὰ εἶνε κανεὶς στρατιώτης, ὥστε νὰ
πρέπη, ἂν ἔτυχε νὰ γεννηθῆ εἰς τὰξιν εὐπο-
ρον καὶ ἀνήκῃ εἰς κάποιον ἀνώτερον κοινωνι-
κὸν περιβάλλον, νὰ ἐξοριζέται εὐθὺς ὡς ντυθῆ
χακί, ἀπὸ τὰ κέντρα τῶν συγγενῶν καὶ τῶν
φίλων του;

Ἐγὼ, ἂν ἦμουν φρουράρχος, — δὲν ὑπάρχει,
δυστυχῶς, ἐλπίς νὰ γίνω — θὰ ἐξέδιδα τὴν ἐ-
ξῆς διαταγὴν: Εὐθὺς ποῦ ἐμφανίζεται οἰοσθή-
ποτε στρατιώτης εἰς τὰ ἀριστοκρατικώτερα
κέντρα, νὰ σηκώνωνται ὅλοι οἱ πολῖται, ἀκόμη
καὶ αἱ γυναῖκες, καὶ νὰ τοῦ παραχωροῦν τὴν
θέσιν των. Διότι πιστεύω ὅτι ἡ σημερινὴ ἀρι-
στοκρατία μας ἀρχίζει ἀπὸ τὸν στρατὸν μας, ποῦ
τιμᾶ, ὅπως δὴποτε καὶ ἂν ἐργάζεται, τὸ ἔθνος
μας καὶ ξαναχρυσώνει μὲ τὸ αἶμά του τὰς
περγαμηνὰς ποῦ μᾶς ἐκληρονόμησε κάποιος
Λεωνίδας μὲ τοὺς τριακοσίους του τῶρα καὶ
δύο χιλιάδες χρόνια ὀπίσω.

K. PAPPEN

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΤΩΝ ΕΝ ΚΡΗΤῃ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Πρὸς τὰς Ἀξιοτιμους κ.κ. Ἑλένην Γρίβα,
Πρόεδρον τοῦ Γυναικείου Συνδέσμου, καὶ
Κ. Παρρέν, Πρόεδρον τοῦ Λυκείου τῶν
Ἑλληνίδων. Εἰς Ἀθήνας

Ἀξιοτιμος Κυρία,

Τὴν σιγμὴν καθ' ἣν πᾶσα Χριστιανικὴ ψυχὴ
μáίνεται ἀπὸ ἀγανάκτησιν καὶ ἐν αὐτόματον ἀ-
νάθεμα ἀποστέλλει εἰς τὴν τερατοκατοικίον
αὐτὴν χώραν, τὴν κηλιδοῦσαν τὴν Εὐρώπην
γωνίαν, ἣτις Βουλγαρία ὀνομάζεται. Τὴν σιγ-
μὴν καθ' ἣν τὰ ἀπαίσια αὐτὰ τέρατα τυγχά-
νονοι συγκαταλεγόμενα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων
καὶ δὴ μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Χριστοῦ μας.
Τὴν σιγμὴν καθ' ἣν Ὑμεῖς, αἱ τοῦ Ἐθνικοῦ
Κέντρον Ἑλληνίδες, ἀναπέμπετε φωνὴν δια-
μαρτυρίας πρὸς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον δι'
ὅσα βασανιστήρια, οὔτε τοῦ Νέρονος ἢ ροσφρὸν
φαντασία, οὔτε τῶν θηρίων τὰ ἐνοστιγία ἐφεῦ-
ρον ποτέ. Τὴν σιγμὴν λοιπὸν ταύτην ἐρχόμεθα
καὶ ἡμεῖς αἱ Κρησσοὶ θυγατέρες, παρὰ τὸ πλεον-
ρόν Σας, ἵνα ἐκφράσωμεν μὲν τὴν φρίκην ἡ-
μῶν καὶ ἀποτροπιασμὸν δι' ὅσα τὰ ἐκβράσματα
αὐτὰ τοῦ Ἄδου διαπράττουσιν εἰς βάρος ἀό-
πλων πληθυσμῶν, ἵνα δὲ κυρίως διερμηνέ-
σωμεν τὴν ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν τῶν μητέρων
καὶ προμητόρων μας, ὧν πολλοὶ ζῶσα οὔσαι
ἱστορία τῆς Τουρκοκρατίας καὶ νοσῶντες ἔχουσαι
εἰσέτι τὰς ἐντὶ πάσαις μαύραις ἡμερῶν, συγκρι-
νοῦσαι δὲ ταύτας πρὸς τὰς τῶν τεράτων τῆς σή-
μερον, δὲν εὐρίσκουσι λέξεις ὅπως παραστήσωσιν
ὀποῖαν ἐπισκίασιν καὶ ἐκμηδένισιν ἐφίσταται ἐκά-
στη τερατοουργία τῶν ὀπαδῶν τοῦ Μωάμεθ πρὸ
τῶν ἀκζιανομάστων πράξεων ὀπαδῶν τοῦ ἐπι-
τάσσοντος «καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς».

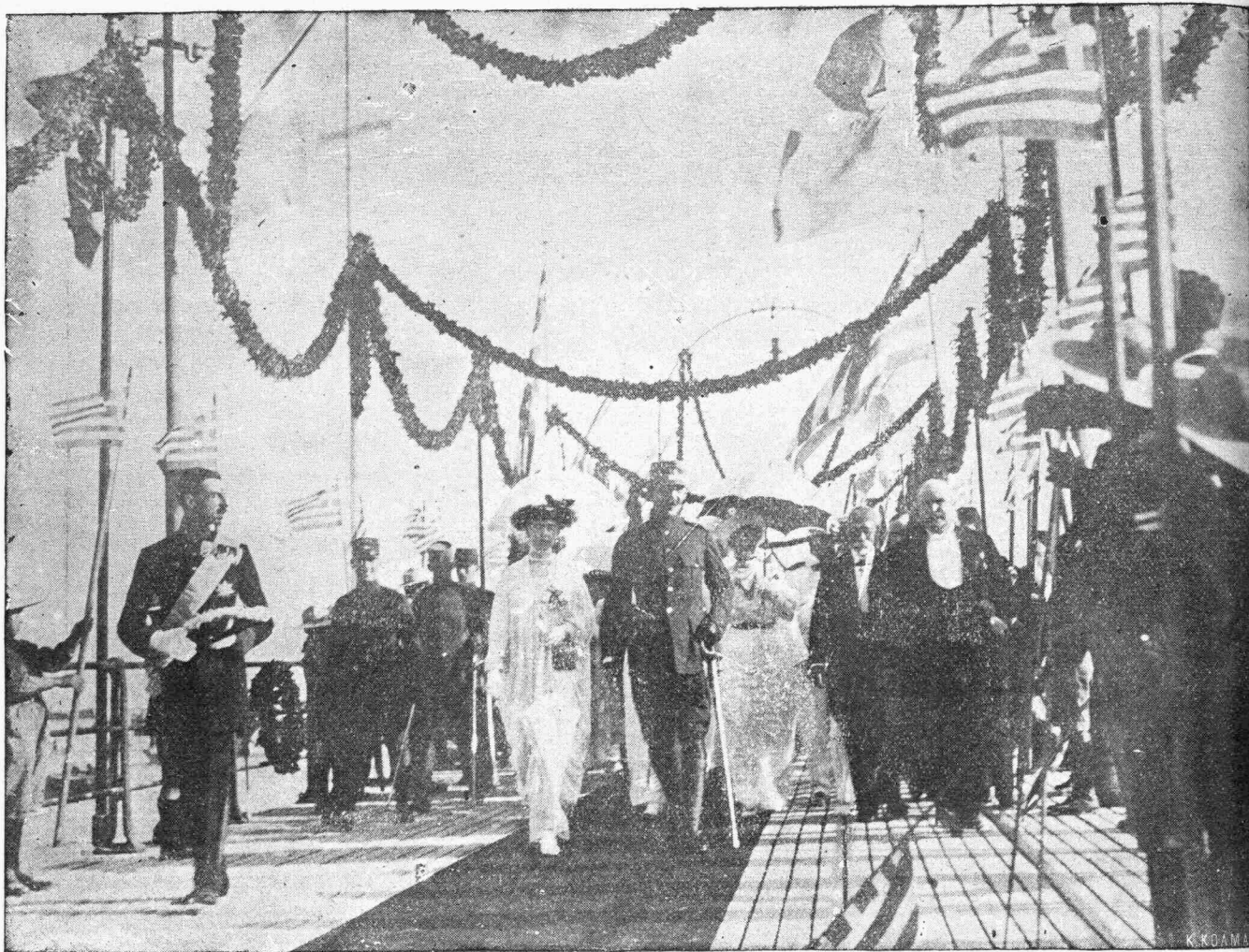
Ἡμεῖς τε δὲ καὶ ἐκεῖναι, διατελοῦσαι ὑπὸ τὸ
βάρος τῶν ἀλγεινῶν ἐντυπώσεων τῶν ἐκ τῶν
τερατωδῶν αὐτῶν κακοεργιῶν λαοῦ, τοσοῦτον
μαίνοιο τὴν Εὐρωπαϊκὴν γῆν, λαμβάνομεν τὸ
θάρος νὰ σχηματίσωμεν τὴν ἰδέαν ὅτι οὐδεμίαν
πλέον σημασίαν δύναται νὰ ἔχωσιν αἱ ἱεραπο-
στολικαὶ ἀποστολαὶ τῶν πρὸς ἐκχριστιανισμὸν
Συλλόγων τῆς Εὐρώπης, ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἀνέ-
χεται εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Χριστιανισμοῦ τὰς
θαίνας αὐτὰς, διότι οἱ νέοι προσήλυτοι, βλέ-
ποντες ὅτι οἱ Χριστιανοὶ κατ' οὐδὲν διαφέρουσι
τῆς πρωτογενοῦς τῶν ἀγρίων καταστάσεως,
μόνον Ἰουλιανοὶ θέλουσιν ἴσως καταστῆ ἐν
ἀπωτέρω μέλλοντι ἐρχόμενοι ὡς Νέμεσις τιμω-
ρὸς κατὰ τῶν ἐκπολιτιστῶν αὐτῶν καὶ εὐχό-
μεθα ὅπως λίαν ἐνωρὶς κατανοήσῃ τὸ καθήκον
αὐτῆς ἡ Χριστιανικὴ Εὐρώπη.

Ἡ Πρόεδρος

M. ΛΕΚΑΝΙΔΟΥ

Ἡ γραμματεὺς

ΔΩΡΑ ΜΟΑΤΣΟΥ

Ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα μεταβαίνουσα εἰς ὑποδοχὴν τοῦ Βασιλέως.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Τὸ μικρὸ χωριὸ ἀπλώνει τὰ ὀλόλευκα σπιτάκια του εἰς τῆς πλάγιες καὶ τὴν ρίζαν τοῦ βουνοῦ. Καθὼς περνᾷ ἀπὸ κάποιαν ἀπόστασιν τὸ τραῖνο τὰ ἄπειρα τετραγωνάκια κάτω καὶ μέσα εἰς τὸ ἀπέραντο πράσινο μοιάζουν σὰν ἀσπρόρουχα ἀπλωμένα νὰ στεγνώσουν ὑπὸ τὸ πύρωμα τοῦ μεσημεριοῦ τοῦ Ἰουνίου.

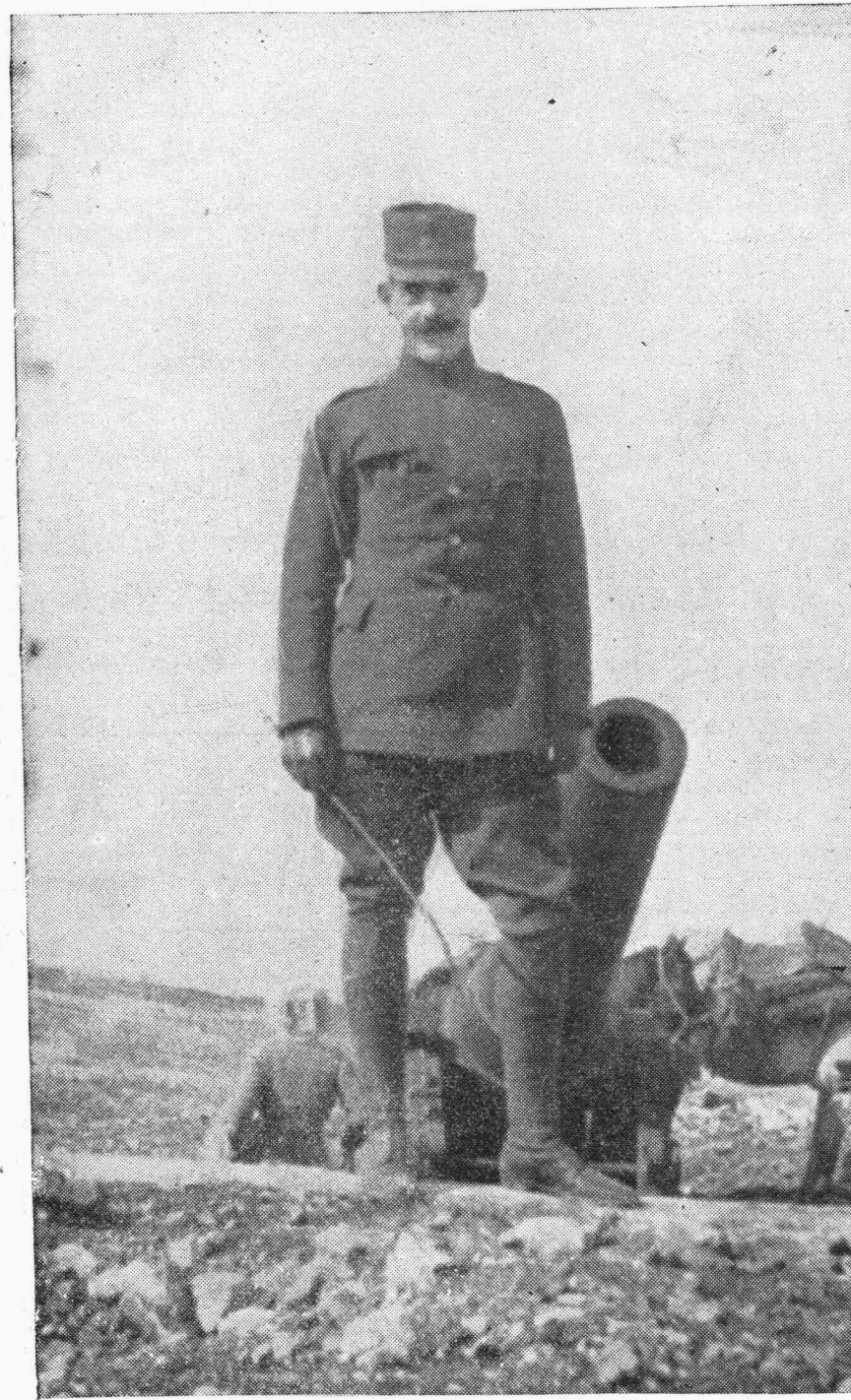
Ἀπὸ κοντὰ καὶ μέσα τὰ σπιτάκια αὐτὰ παρουσιάζουν ἀνάλογον θέαμα ἁρμονίας καὶ γραφικότητος.

Γυναικοῦλες νόστιμες, εὐγενικές, μὲ κάτι τὸ ἀγωνιώδες καὶ τὸ ἐρωτηματικὸν εἰς τὰ μάτια φαίνονται καὶ καταγίνονται ἄλλες εἰς τὰς οἰκιακάς των ἐργασίας καὶ ἄλλες εἰς τῆς κοπιαστικῆς δουλειῆς τοῦ ὑπαίθρου. Γρηῆς, με-

σήλικες καὶ νέες, ὅλες ἔχουν ὠραῖα σώματα, ὑψηλὰ, κανονικὰ καὶ εἰς τὸ βᾶδισμα κάποιο ἥρεμον μεγαλεῖον, κάποιαν πένθιμον ἀξιοπρέπειαν ὡς ὑψηλῆς καταγωγῆς.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ ὑψώνει εἰς τὸ ἀνατολικὸν τῆς πλευρῆς τὸ καμπαναριό της, ἀσβεστοχρισμένον καὶ αὐτό, ποῦ μοιάζει σὰν ἓνα μεγάλο θαυμαστικὸν μέσα εἰς τὴν λευκὴν ἡμερίαν τῆς γύρω ζωῆς. Κοντὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ πρῶτον αὐτὸ καὶ μεγαλείτερον κτίριον, ἀφοῦ εἶναι ὁ κοινὸς μεγάλος οἶκος ὅλων τῶν κατοίκων, ὑψώνεται ἓνα σπίτι, ποῦ καὶ ὡς σχῆμα καὶ ὡς ἔκτασις φαίνεται ὡς δευτέρη ἐκκλησία. Τὸ καμπαναριὸ ἀντικαθιστᾷ ἐδῶ ἓνα λευκὸ πυργάκι, μὲ τρύπες ποῦ μοιάζουν ὡς πολεμιστρες.

Ἡ ἡσυχία ποῦ βασιλεύει εἰς τὴν ἐκκλησία φαίνεται νὰ βασιλεύῃ καὶ εἰς τὸ σπίτι

Ἡ Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

αυτό του πλουσιωτέρου προσετού, ένα είδος φεουδαρχού του μικρού χωριού. Η ίδια ήσυχία που φαίνεται 'σάν να σκεπάζη κάποιον μυστήριο βρασιλεύει και εις τὰ ἄλλα μικρότερα σπιτάκια και τούς ἀνωμάλους και στενοὺς δρόμους, τούς περιτριγυρισμένους ἀπὸ φράχτες, πού χωρίζουν μὲ τὰ μπιστάνια των τὰ ὀλοπράσινα τὴν περιουσίαν τῶν χωρικῶν.

Οὔτε εις τούς δρόμους, οὔτε μέσα εις τὰ σπιτία φαίνεται καν σκια ἀνδρός. Γυναίκοκρατία ἀπὸ τὸ ἓνα ἕως τὸ ἄλλο ἄκρον. Οἱ ἄνδρες δὲν λείπουν βέβαια οὔτε εις τὸ πλησίον δάσος γὰρ ξύλα, οὔτε εις τῆς ὀπίσω ράχης τοῦ βουνοῦ μὲ τὰ ζωντανά των. Στρατιῶται δὲν ἐκλήθησαν οὔτε ἀπὸ τούς Βουλγάρους, οὔτε ἀπὸ τούς Ἑλληνας, γιὰτὶ ἦσαν ραγιάδες και οἱ τοῦρκοι δὲν εἶχαν προφθάσει νὰ τούς συνάξουν εις τὸν περασμένον πόλεμον.

Χθὲς ἀκόμη οἱ ἄνδρες ἐκυκλοφοροῦσαν εις τὸ χωριὸ ὅταν τὸ βράδυ ἔφθασε, ἡ εἶδησις ὅτι οἱ Βούλγαροι, πού εἶχαν φύγει ἔξαφνα και τρομαγμένοι δυὸ ἡμέρας πρὶν, εις τὸ ἀκουσμα ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἔφθασε, θὰ ἐγύριζαν νὰ πάρουν τούς προκρίτους, νὰ σφάζουν τὰ γυναικόπαιδα, νὰ κτύσουν τὰ ὠραία λευκά σπιτάκια και νὰ βάλουν φωτιά ἔπειτα εις τὰ σπαρτά και τὰ δένδρα. Τὸ μικρὸ χωριὸ εἶχε μείνει εις τὸ τέλος γιὰτὶ ἔθεωρεῖτο ἀκίνδυνον.

Μέσα εις τὰ διακόσια σπιτάκια του δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἓνα ὄπλο, γιὰτὶ οἱ Βούλγαροι πού πρὶν νὰ φύγουν εἶχαν ἀναστρώσει τὸ χωριὸ δὲν ἦσαν οὔτε ἓνα.

Ὅλη τὴν νύκτα ἐκείνη τὸ μικρὸ χωριὸ μὲ ἀνοιχτὰ διάπλατα ὅλα του τὰ παράθυρα ἀγρυπνοῦσε μέσα εις τὸ σκότος και κάτω ἀπὸ τὰ ἀκοιμητὰ μάτια τῶν ἄστρον τοῦ οὐρανοῦ. Αἱ γυναῖκες 'σάν φαντάσματα ἀγωνίας, εἶχαν ἀνέβει ἐπάνω εις τὸ καμπαναριὸ και τὸ πυργάκι μὲ τῆς πολεμιστρες τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ τῆς ἐκκλησίας.

Μὲ μάτια πού ἡ ἀγωνία και ὁ φόβος μετέβαλαν εις ἀποκρυσταλωμένα τηλεσκοπία ἔβλεπαν τριγύρω κάθε μονοπάτι και κάθε πλαγιά τοῦ βουνοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤμποροῦσαν νὰ φανοῦν τὰ κοπάδια τῶν θηρίων, πού ἐτρέφοντο μὲ τὴν μυρουδιά τοῦ αἵματος και διασκέδαζαν μὲ τῆς παρθενικῆς σάρκες τῶν ἀθῶων κοριτσιῶν.

Τὴν νύκτα αὐτὴν ἀπὸ τὸ ἓνα ἕως τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ χωριοῦ και κάτω ἀπὸ τὴν στέγην κάθε σπιτιοῦ ἠκούοντο 'σάν ὑπόκοφοι κρότοι ρυθμικοὶ βαρεῖς και μονότονοι.

Κατὰ τὰ μεσάνυκτα ἀκριβῶς ἐφάνη εις τούς σκοτεινοὺς και σιωπηλοὺς δρόμους μιὰ σκιά

ἀνθρώπου, πού ἔτρεχε 'σάν τρελλὸς πρὸς τὸ βουνό. Δέκα μικρὲς πύρινες γλώσσες ἐπετάχθησαν ἐξ ὀπίσω του σύγχρονα ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ και τὸ μικρὸ πυργάκι και δέκα χωριστοὶ ξαφνιστικοὶ ἤχοι ἀντήχησαν εις τὴν νυκτερινὴν ἡσυχίαν 'σάν πυροτέχνημα ξαφνικῆς ἐορτῆς.

Ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε, ἐχάθη κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν πυρίνων γλωσσῶν, πού ἔσβυσαν 'σάν ἀστραπέδες, εὐθὺς ὡς ἀκούσθηκεν ἡ βροντὴ τῶν συμπυροκροτισμῶν.

Οἱ ὑπόκοφοι και βαρεῖς κρότοι ἐσταμάτησαν διὰ μιᾶς, 'σάν τὰ καταχθόνια πλάσματα πού ἀγρυπνοῦσαν εις τὰ βάθη τῶν μικρῶν σπιτιῶν και ἐκτελοῦσαν τὰ νυκτερινὰ μυστήρια των, νὰ ἔξαφνίσθησαν. Καὶ εις τῆς θύρας και τὰ παράθυρα ἔγινε 'σάν ἓνα μεταλλικὸ ἀντιφέγγισμα. Σκιᾶς ἀνθρώπων ὀπλισμένων ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ὡς τὰ νύχια, πού ἐπερίμεναν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἐχθροῦ, ἐτάχθησαν φρουροὶ ὁ καθένας τοῦ σπιτιοῦ του, τῆς ζωῆς του, τῆς περιουσίας του.

Ὅλην τὴν νύκτα οἱ μεσαῖοι τοῖχοι τῶν σπιτιῶν εἶχαν γκρεμισθῆ και ὄχι πέντε δέκα ἑκατὸ ἀλλὰ πεντακόσια και χίλια ὄπλα ἐξεθάφηθησαν ἀπὸ τῆς κρύπτης των. Ἐκεῖ μέσα τὰ εἶχαν κτίσει οἱ Ἑλληνες ἓνα ἄλλο βράδυ, ἀστροστολισμένον 'σάν κι' αὐτό, ὅταν ἠκούσθη ἡ εἶδησις ὅτι οἱ Βούλγαροι θὰ κατελάμβαναν τὸ Ἑλληνικὸ χωριὸ, ὡς σύμμαχοι τότε και ὄχι ἐχθροὶ ὅπως τώρα.

Οἱ κάτοικοι εἰζευραν καλά τί θὰ εἶπῃ Βουλγαρικὴ φιλία. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς θύματα τῶν κομιτατζήδων, τῆς γενεᾶς τῶν ληστῶν πού εἶχε δημιουργήσει τὴν μεγάλην Πρωσσίαν τῆς Ἀνατολῆς εις τὰ Βαλκάνια, εἶχαν ὀρκισθῆ νὰ μὴ παραδώσουν οὔτε ἓνα ὄπλον, οὔτε μίαν ξιφολόγησιν εις τὸν τύραννον, πού θὰ τούς ἀφώπλιζε πρῶτα διὰ νὰ τούς ληστεύσῃ και τούς ἀτιμάσῃ ὕστερα....

Και ἰδοὺ πῶς μέσα εις ἓνα βράδυ ἐγκρέμισαν τούς τοίχους τῶν σπητιῶν των και ἐξέθαψαν τὰ ὄπλα των, ἀποφασισμένοι ἄνδρες και γυναῖκες νὰ πουλήσουν τὴν ζωὴν των ἀκριβά.

Ἄλλ' ἡ ὄρες ἐπερνοῦσαν και οἱ Βούλγαροι δὲν ἐφάνοντο. Καὶ δὲν ἐφάνησαν οὔτε ὅταν πλέον ἐξημέρωσε, διότι ἐπερίμεναν τὴν εἶδησιν ἂν ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς εὕρισκετο ἢ ὄχι κοντὰ εις τὸ χωριὸ, ἀπὸ μίαν γυναῖκα κατὰ σκοπον, πού εἶχαν ἀφίσει ὀπίσω των, μετημφισμένην εις ἄνδρα ἐργατικὸν κωφάλαλον, πού ἐτριγυρνοῦσε τὸ χωριὸ ζῶντας δῆθεν ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην τῶν κατοίκων.

Τὴν γυναῖκα αὐτὴν εἶχαν ρίψει κάτω αἱ δέκα συμπυροκροτήσεις πού 'σάν χρυσὰ φείδια

ἐτινάχθησαν εις τὸν ἀέρα ἀπὸ τὴν γυναικίαν φρουρὰν πού ἐφύλαττε τὸ χωριὸ τὴν στιγμὴν πού ἐκείνη ἔτρεχεν εις τῆς πλαγιᾶς τοῦ βουνοῦ, γιὰ νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς νυκτερινῆς ἐπιθέσεως.

Καὶ ὅταν τὸ πρῶτ, ἓνα πρῶτ μὲ ἀνατολὴν ἀπὸ ἐκείνες πού ἀδελφόνουν τὰ κάλλη τοῦ φωτός μὲ τὸ μουσικὸν τῆς γῆς ζύπνημα, ἐφάνηκεν ἀπὸ μακρὰ ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς, 'σάν μιὰ ἀσημωτὴ μουκρὲ κορδέλα, εις τὰ παράθυρα και τῆς θύρας τοῦ μικροῦ χωριοῦ εὐρέθησαν παρατεταγμένοι στρατιωτικῶς ὄλοι οἱ κάτοικοι. Καὶ πῶς μὲ ἓνα μυριόστομον τουφεκίδι ἐκενώθησαν ὅλα τὰ ὄπλα εις τὸν θριαμβευτικώτερον χαιρετισμὸν, πού ἤμποροῦσαν νὰ ὄνειροπώλῃσουν οἱ ἐλευθερωταί, τούς ὁποίους ἔστειλεν εις τὸ μικρὸ χωριὸ ὁ βασιλεὺς τοῦ μυθικοῦ θρόλλου, Κωνσταντῖνος ὁ Βουλγαροκτόνος.

K. PAPPEN

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ ΤΟΥ ΜΥΜΒΟΛΙΩ

5η. Ἐπιστολή.

Εἶναι τοιαύτη σπανία εὐτυχία δι' ἓνα ἄνδρα τὸ νὰ συναντήσῃ γυναῖκα, ἥτις πλήρης ἀγιασμοῦ και ἐμπιστοσύνης διατηρεῖ δι' αὐτὸν τὰ πρῶτα συναισθήματα τῆς νεαρᾶς αὐτῆς ψυχῆς, ἀναγνωρίζω δ' ὅτι τὴν εὐτυχίαν ταύτην ἐκτιμῶ και περὶ πολλοῦ ποιῶμαι. Ὁμολογῶ ὅμως ὡσάυτως ἀνευ ὑπερφηφάνειας ἀλλὰ και ἀνευ παιδικῆς μετριοφροσύνης, ὅτι ἐκ τῆς μετ' ἐμοῦ ἐπικοινωνίας πολλὰ θὰ προκύψωσι διὰ σέ, ἄτινα θὰ πλουτίσωσι, θὰ φαιδρύνωσι και θὰ κοσμήσωσι τὴν ὑπαρξίν σου. Ὅταν ἡ τύχη ἐπιφυλάξῃ εις δύο ἀνθρώπους τοιοῦτον ἀγαθόν, ὀφείλουσι νὰ μὴ τὸ ἀφήσωσι νὰ παρέλθῃ, ἀλλὰ νὰ τὸ κρατήσωσι στερεῶς και νὰ τὸ συνδέσωσι μὲ ὅλας τὰς μυχίας και ἐξωτερικὰς σχέσεις τοῦ βίου αὐτῶν, καθ' ὅσον μόνον ἐπὶ τῆς ἁρμονίας ταύτης βασιζέται ἡ ἀβρότης τῶν αἰσθημάτων και ἡ τῆς ψυχῆς γαλήνη. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν προσωπικὴν ἐπικοινωνίαν, θ' ἀρχίσωμεν και θὰ διατηρήσωμεν αὐτὴν διὰ τῆς ἀλληλογραφίας. Δὲν γράφω μὲν προθύμως, και ἐκ τῶν προτέρων σοῦ λέγω ὅτι συχνὰ θὰ χρειασθῇ νὰ ἦσαι ἐπιεικῆς, ὑπομονητικὴ και γενναῖοφρων πρὸς ἐμὲ ἀλλ' οὐχ ἤττον ἀναγινώσκω εὐχαρίστως ἐπιστολάς, και ἀλίστα τὰς ἰδικὰς σου, καθ' ὅσον ὄχι μόνον μὴ ἀρέσκει ὅπως γράφεις, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐνδιαφέρομαι και συμπαιῶ διὰ τε τὸν

ἐξωτερικὸν και ἰδιαίτατα διὰ τὸν ἐνδόμυχον βίον σου.

6η Ἐπιστολή.

Ἐπίγομαι νὰ σοῦ εἶπω ὅτι ποθῶ νὰ λάβω ἐπιστολήν σου και ὅτι ἐπανειλημμένως ἀνεγνώσα ὅσας ἤδη ἔλαβα, εὐγνωμονῶν πάντοτε διὰ τὰ πρὸς ἐμὲ εὐμενῆ αἰσθημάτων σου. Ἡδύνατότις ἴσως νὰ τὸ ὀνομάσῃ ματαιοφροσύνην, ἴσως θὰ τὸ ἀπέδιδεν εις τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ αἰσθάνεται ἑαυτὸν κολακεύμενον και λατρευόμενον, ἀλλ' ἡ γνώμη αὕτη θὰ ἦτο πολὺ ἀπηνῆς και ἀδίκος, καθ' ὅσον οὐδέποτε ὑπῆρξα μάταιος. Σπανίως τις ἔκρινεν τόσον ἀμερολήπτως και μετεχειρίσθη ἑαυτὸν τόσον αὐστηρῶς ὅσον ἐγὼ ἑμαυτόν· δυσκόλως διέγνωσέ τις τόσον ψυχρῶς και ἀκριβῶς τί πρέπει ν' ἀποκύψῃ ἀπὸ τούς ἐπαίνους τῶν ἄλλων, και τί ἀξιόμειπτον διέπραξε, τὸ ὅποῖον αὐτὰ ἐν σιγῇ παρήλθον. Εἰς τὴν δυσπιστίαν δὲ ταύτην εις τὰς ἰδίας μου δυνάμεις και τὰς ἀποδοδομένας μοι ἰδιότητας, ὀφείλω τὰς σπουδαιοτέρας ἐπιτυχίας τοῦ τε ἰδιωτικοῦ και δημοσίου βίου μου. Ἐν τούτοις ὀμολογῶ ὅτι ἀπέδωκα πάντοτε μεγάλην ἀξίαν εις τὸ νὰ κρατῶ και διαφυλάττω τὴν ψυχικὴν ἐκείνην διάθεσιν, ἥτις προεξένησεν ἐντύπωσιν εις εὐγενῆ γυναικίαν ψυχὴν.

ΕΝΦΡΑΣΙΑ ΚΕΤΣΕΑ

ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ

Ἡ Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν γίνεται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου και Ἐφημερίς τῶν Δεσποινίδων. Τὴν ἀρθρογραφίαν τῆς και λοιπὴν φιλολογικὴν ἐργασίαν τῆς θὰ ἐπεκτείνῃ και εις τὰς σχολικὰς τάξεις, εις τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας ἀκριβῶς, ἡ ὁποία ἔχει ἀνάγκην μορφώσεως ἀναλόγου διὰ τὴν ζωὴν εις τὴν ὁποίαν εἰσέρχεται και τὴν ὁποίαν ἀγνοεῖ. Ἐν τευχὸς εἰδικὸν τὸν μῆνα διὰ τὴν ἡλικίαν αὐτὴν θὰ συμπληρώνη τὰ κενὰ, τὰ ὁποῖα ἀφίνει ἡ σχολικὴ παιδεία. Μυθιστόρημα πρωτότυπον ἑλληνικὸν και μετάφρασις φιλολογικῶν ἔργων δυνάμενων ἀφόβως νὰ ἀναγινώσκονται ἀπὸ κορίτσια. Δημοσίευσις ἐπιστολῶν, σκέψεων, συζητήσεων και φιλολογικῶν δοκιμῶν τῶν νεαρῶν ἀναγνωστριῶν του. Παροχὴ ὀδηγιῶν και συμβουλῶν διὰ τὴν πρακτικὴν ζωὴν και διὰ μίαν οἰανδήποτε δρᾶσιν ἀναλόγως τῶν μεσωνκαί τῆς κοινωνικῆς θέσεως ἐκάστης. Τέλος συμπλήρωσις τῶν κενῶν τὰ ὁποῖα ἀφίνει ἡ μόρφωσις και τοῦ σχολείου και τοῦ σπητιοῦ και ἀφορμὴ πρὸς μελέτην και γνώσιν τῆς ζωῆς ὑπὸ τὴν νεωτέραν τῆς μορφῆν, εις τὴν ὁποίαν τόσον ἀπροετοίμαστα εἰσάγονται τὰ κορίτσια μας.

Μαζή με την ανακαινίσειν αὐτὴν ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» εἰσερχομένη εἰς τὸ 28ον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της θὰ ἀνακαινισθῆ ἐν γένει καθισταμένη πολύτιμος σύντροφος διὰ πᾶσαν γυναῖκα ὡς μητέρα, σύζυγον καὶ πολίτιδα. Τὴν ἀρθρογραφίαν καὶ γενικὴν διεύθυνσιν ἔχει πάντοτε ἡ ἰδιοκτῆτρια καὶ διευθύντρια Κ. ΠΑΡΡΕΝ. Ἡ συνδρομὴ μένει ἡ αὐτὴ· δρ. 10 διὰ τὴν Ἑλλάδα φρ. 13 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Διεύθυνσις: ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀρ. 27.

Ο ΤΥΦΛΟΣ

Ὅταν εἶναι κανεὶς νέος, ἀρκετὰ ὠραῖος, ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐπολέμησε μετ' ἀνδρείαν καὶ ὅτι ἐπληρώθη εἰς μίαν ναυμαχίαν, γενικῶς πιστεύει ὅτι τίποτε δὲν ἤμπορεῖ νὰ τοῦ ἀντισταθῆ. Ἦτο ἡ περίπτωσις τοῦ Λουκιανοῦ Φραιζαγιέλ, λοχαγοῦ τοῦ ναυτικοῦ, ὅταν, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἀπὸ τὸ Τογκίνο ἐπῆγε εἰς τὴν οἰκογένειάν του, πλησίον εἰς τὸ Τουλών, διὰ νὰ ἀναπαυθῆ. Ἐνόμιζεν ὅτι ἕνας νέος, ὁ ὁποῖος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ ἀπὸ τόπους τόσον μυστηριώδεις εἶναι πάντοτε ἀκαταμάχητος. Ὅταν λοιπὸν ἐρωτεύθη τὴν Δαδὰ Κυπριανὴν Δωδιεὶ ἐνόμιζε ὅτι θὰ εἶναι ἐπίσης νικητὴς εἰς τὸ αἶσθημα, χωρὶς πολὺν κόπον, ὅπως εἰς τὸν πόλεμον. Ἐκτὸς τούτου ὁ ἔρωσ του εἶχε τὴν ὁρμὴν ἐκείνην καὶ τὴν ἀπλότητα τὴν ὁποίαν διατηροῦν οἱ ἄνθρωποι ὅσοι πολὺ ἐταξείδευσαν, καὶ ὀλίγον ἔζησαν εἰς τὸν κόσμον. Ἀγαποῦσε διὰ πρώτην φοράν.

Τῆς ἐξομολογήθη τὴν ἀγάπην του, μιὰ βραδιά, μέσα σὲ ἕνα περιβόλι κοντὰ εἰς τὴν ἀκροθαλασσιᾶ. Ἡ θάλασσα ἦτο ἡσυχὴ καὶ ἡ ἀνοιξιᾶτικὴ βραδιά πλήρης μυστηρίου καὶ μεθυπτικῶν ἀρωμάτων· ὁ οὐρανὸς μισοσκεπασμένος ἀπὸ ἕνα ἀέρινο πέπλο, κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖον μόλις ἐφαίνοντο τ' ἄστρα· καὶ τὸ ὀλιγοήμερο φεγγάρι ἐφώτιζε τὰ ἡσυχὰ νερὰ καὶ ἐχρῦσονε τίς ἄκρες τῶν μικρῶν κυμάτων ποῦ ἐσποῦσαν στὶς ρίζες τῶν δένδρων. Εἰς τὰς πρώτας λέξεις ὅπου ἐπρόφερον ὁ Λουκιανὸς, ἡ δὲ Δωδιεὶ ἐφάνη ἐκπληκτος καὶ ταραχμῆνη, ἔπειτα εἶπε:

— Θὰ ἐπροτιμοῦσα πολὺ, Κύριε, νὰ μὴν εἶχε γίνῃ αὐτὴ ἡ ὁμιλία. Σὰς ἐκτιμῶ καὶ αἰσθάνομαι διὰ σὰς μεγάλην συμπάθειαν, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι θὰ σὰς λυπήσω πολὺ, διότι ἡ καρδιά μου δὲν εἶνε ἐλευθέρη. Εἶμαι ἐρωτευμένη μετ' ἕνα ἐξάδελφόν μου, ὁ ὁποῖος τώρα εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἅγιον Στέφανον, καὶ αὐτὸς θὰ με ὑπανδρευθῆ.

Τὰ κύματα ἐμουρμούριζαν, τὸ φεγγάρι ἐλεύθερο ἀπὸ τὰ σύννεφα ποῦ τὸ σκέπαζαν ἐχρῦσονε τὴν θάλασσαν. Καὶ ὁ Φραιζαγιέλ βυθισμένος εἰς μιὰ ἀπερίγραπτη ἀπελπισίαν, ἐνόησε, ὅτι ἡ ἐπίγειος εὐτυχία του ἐτελείωσε καὶ ὅτι τὸ πᾶν ἐχάανετο ὀλόγυρά του. Τότε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Εἶδε νέους τόπους καὶ ἐταξείδευσε εἰς μέρη τῶν ὁποίων ὁ παλαιὸς πολιτισμὸς δὲν ἔχει πλέον σημασίαν διὰ κανένα. Ἐστεφανώθη ὑπὸ ὑβίσκου ἀπὸ τὰς νεάνιδας τοῦ Ταῖτι καὶ ὠνειροπόλησεν ἐμπρὸς εἰς τὰ φοβερὰ τεῖχη τῆς Ἀγκύρας· περιπλανήθη εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Σειπόρης καὶ ἐγνώρισεν τὴν φοβερὰν κόκκινην ὁμίχλην τῆς Σενεγάλης. Ἀλλὰ τίποτε δὲν τὸν συγκινοῦσε παρὰ ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν ἔφερε πάντα μαζὴ του, μιᾶς κόρης ὑψηλῆς καὶ λυγερῆς, μετ' λεπτὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἐλαφρῶς μελαχροινὸ πρόσωπο ἐφωτίζετο ἀπὸ δύο μεγάλα γαλανὰ μάτια, πολὺ σοβρὰ, πολὺ ἀγνά.

Ὅταν ἐγίνε σαράντα ἐτῶν ὁ Λουκιανὸς Φραιζαγιέλ ἤρχισε νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὰ μάτια του. Οἱ ἰατροὶ ἦσαν ἀναποφάσιστοι καὶ ἀντιθέτου γνώμης. Ἐπειτα τὸ κακὸν ἤϋξαν πάντοτε, ἕνας ὀφθαλμίατρος τέλος εἶπεν εἰς τὸν ἀσθενῆ τὴν προμερὰν ἀλήθειαν. Ἡ πληγὴ τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει εἰς τὸν κρανίον εἶχε προξενήσει σοβαρὰς βλάβας καὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ χάσῃ τὴν ὄρασιν. Ὁ Λουκιανὸς ὑπέφερε πολὺ ἐπὶ μῆνας μετ' ἡσυχίαν ἀβεβαιότητα, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἀντιμετώπισεν μεριδιῶν τὰ ἐχθρικὰ ὅπλα, ἔτρεμεν ἀπὸ φόβον, ὅταν ἐσκέπτετο εἰς τὸ σκότος, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ νύχτα δὲν θὰ ἐτελείωνε δι' αὐτόν. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἦλθε τέλος καὶ κατεδικάσθη εἰς τὸ αἰώνιον σκότος. Ἀμὰ ἐπέρασε ὁ πρῶτος καιρὸς τῆς φρίκης, ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἐπῆρε ἀπόφασιν, καὶ ἡ θλιβερὰ αὐτὴ βεβαιότης τοῦ ἦτο ὀλιγότερον ὀδυνηρὰ ἀπὸ τὸν φόβον, τὸν ὁποῖον εἶχε. Εἶχε τὰς ἀναμνήσεις του, μερικοὺς φίλους, ἐδέχετο μουσικούς. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ εἶπεν μίαν ἡμέραν.

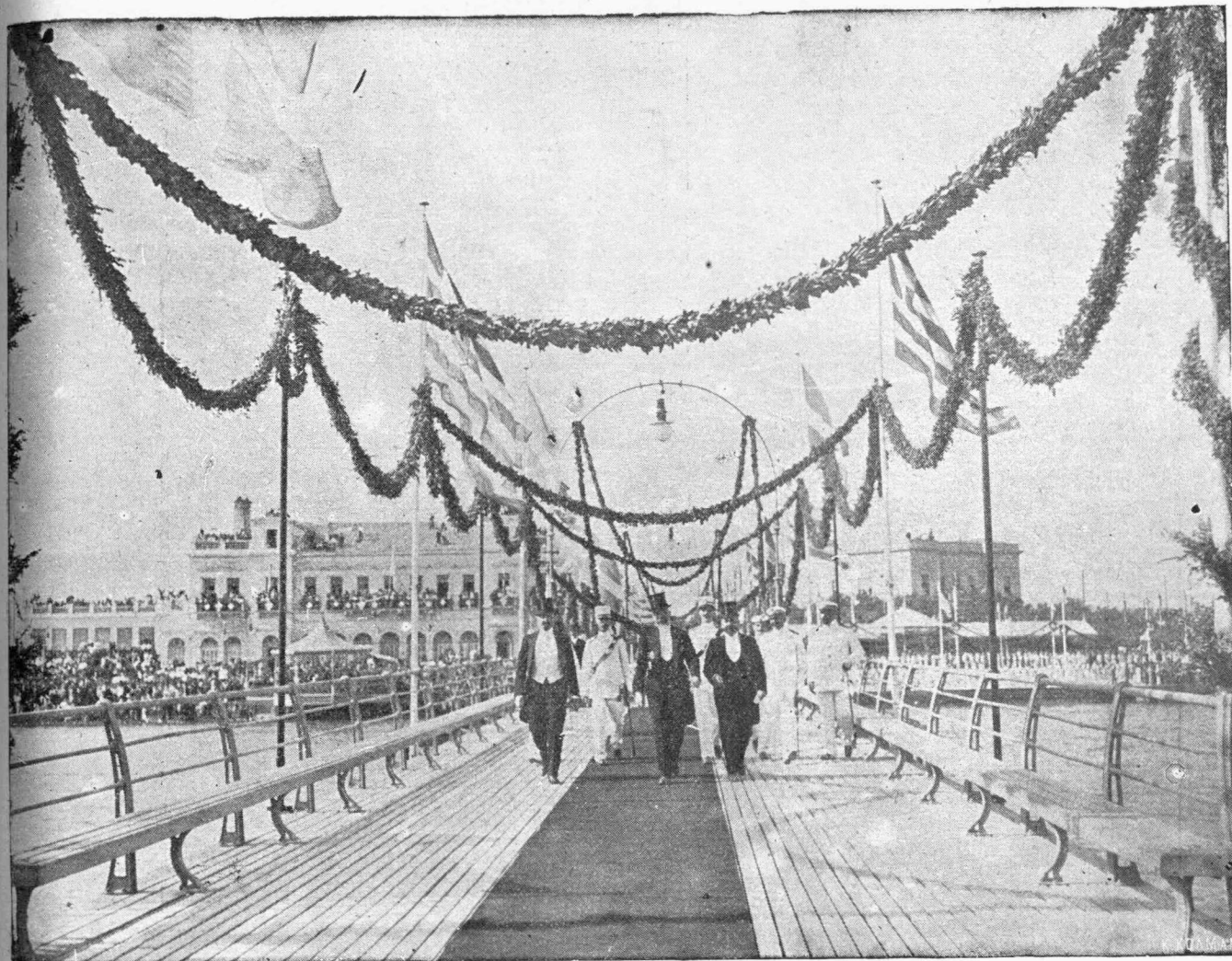
— Κάποιος ὅπου εἶχε γνωρίσει ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σὲ ἐπκνίδη. Θέλεις νὰ τὸν φέρω καμμιά ἡμέρα; Εἶνε ἡ κ. Ποτερῆ.

— Δὲν τὴν γνωρίζω.

— Ὡ! ναί· ὠνομάζετο Κυπριανὴ Δωδιεὶ.

Ἐπειτα ἀπὸ πενήντα χρόνια, ὅταν ἡ ζωὴ του εἶχε τελειώσει, ὁ Λουκιανὸς ἐκοκκίνισεν ἀκόμη, ὅπως ἕνας νέος, μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα ἐκείνης ποῦ ἀγαποῦσε τόσο, καὶ τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσε πάντοτε.

Ἡ ζωὴ τῆς κ. Ποτερῆ ὑπῆρξε πολὺ δυστυχῆς. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἡ τόσον ὠραία, τὴν ὁ-

Ἡ ἐξέδρα καὶ οἱ ἐπίσημοι κατὰ τὴν ὑποδοχὴν.

ποῖαν ὅλοι εἶχον κολακεύσει, περιποιηθῆ, ἐρωτευθῆ, ἤρε εἰς τὸν σύζυγόν της σύντροφον σκυθρωπὸν, μεμφίμορον, κακόβουλον, ἕνα εἶδος τυράννου τοῦ σπιτιοῦ, σχεδὸν μισογύνην. ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαποῦσε παρὰ τοὺς ἀριθμούς. Ἄφησε ν' ἀγαπηθῆ ἀπὸ ἄλλους, διότι ἀγαποῦσε τὸν ἔρωτα, καὶ ἐπίσης τὰ θυμιάματα, τοὺς θυμωσμούς, τὸ αἰμοσφαίριον αὐτὸ τῆς λατρείας τὸ ὁποῖον σχηματίζεται περὶ τῆς ὠραϊότητος. Ἀλλὰ σπουδαία ἀσθένεια καὶ ὁ χρόνος ἐπροξένησαν εἰς αὐτὴν σκληρὰς καταστροφάς, καὶ ὅταν ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Λουκιανὸν Φραιζαγιέλ, δὲν ἔμεναν εἰς αὐτὴν παρὰ ἕνα τῆς περασμένης καλλονῆς της· ἡσθάνθη εὐχάριστον συγκίνησιν, ὅταν εἶδε τὴν ταραχὴν μετ' ἡσυχίαν τὴν ἐδέχθη ὁ παλαιὸς θαυμαστής της. Τοῦ ὁμίλησε μετ' ἡσυχίαν χαμηλὴν καὶ παλλομένην φωνήν, τὴν ὁποίαν εἶχε καὶ ἄλ-

λοτε. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ζωὴ ἐπέρασε ἐπάνω του χωρὶς νὰ τὸν ἐγγίση, χωρὶς νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν δροσερότητα τῆς ψυχῆς του, ἀπὸ τὴν ἀθωότητά του καὶ ἐφθόνησε τὸν τυφλὸν αὐτόν.

Ἐπανῆλθε συχνὰ νὰ τὸν ἴδῃ, ἦτο ἐλευθέρη, ὁ σύζυγός της εἶχεν ἀποθάνει. Πᾶν ὅτι εἶχε γνωρίσει εἰς τὸν κόσμον τῆς εἶχεν ἀφήσει μεγάλην λύπην καὶ αἶσθημα πικρίας. Ἐμισοῦσε τοὺς ἄνδρας καὶ περιφρονοῦσε τὰς γυναῖκας. Μόνον ἡ μουσικὴ τὴν παρηγοροῦσε. Ἐννοοῦσε τώρα ὅτι δὲν ἦτο πλέον, ἐκείνο τὸ ὁποῖον ὁ σύζυγός της εἶχε ζητήσῃ εἰς τὰ μαθηματικά, τὸ εἶδος τῆς μέθης τὸ ὁποῖον ἐζητοῦσε ἀπὸ τοὺς ἤχους καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Φραιζαγιέλ, χωρὶς νὰ τὸ λέγῃ, δὲν εἶχε εὑρεῖ παρὰ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἐνός

βλέμματος, μιᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, τοῦ λαιμοῦ. Ἀπογοητευμένη ἀπὸ ὅλα ἐθαύμαζε ὅτι ὁ Λουκιανὸς ἦτο τόσον εὐθυμὸς καὶ εἶχε ἀκόμη διὰ τὸ ζῆ τὸν τρόπον εὐχαριστήσεως τὸν ὁποῖον ἔκρινε κατώτερον καὶ ὑπέφερε διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐπιδοκιμάσῃ. Ἐκείνο ἔπου τὴν ἐνοχλοῦσε τὸ ὀλιγώτερον ἦτο τὸ μεγάλο σπουδαστήριον τὸ σχεδὸν γυμνὸν ἔπου εὕρισκε τὸν Φραιζαγιέλ, καθισμένον εἰς τὴν πολυθρόναν του νὰ χαϊδεύῃ πρόπλασμα ἀπὸ γύψου τὸ ὁποῖον τοῦ ἀπέδιδε μὲ τὴν τελειότητά του, τὴν εἰκόνα θεότητος, ἢ γυναικὸς τὴν ὁποῖαν εἶχε θαυμάσει ἄλλοτε εἰς ἓνα μουσεῖον, καὶ τῆς ὁποίας τὴν καλλονὴν μόνον διὰ τῶν χειρῶν ἠδύνατο ἀκόμη ν' ἀπολαύσῃ.

Ἐνα βράδυ ἔπου ἦσαν μόνον οἱ δύο των, καὶ ἓνα παράξενο φῶς κόκκινο σὰν κοράλι, ἐπιπτεν ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς ὀροφῆς, ὁ Λουκιανὸς ἔξαφνα ὠμίλητε διὰ τὸ παρελθόν :

— Ἐνθυμεῖσαι, Κυπριανή, εἶπε, τὴν νύχτα ἐκείνην κοντὰ εἰς τὴν ἀκροθαλασσιά; Ἄ! πόσον ἤμουν συγκεκινημένος πρὶν νὰ σοῦ ὀμιλήσω! Σὲ βλέπω πάντοτε ὅπως ἦσαν τὸ βράδι ἐκεῖνο, μὲ τὰ τόσον εὐγενικὰ χαρακτηριστικά σου, μὲ τὰ γαλανὰ μάτια σου, μὲ τὸ ὑπερήφανον καὶ ἄγιον ὕφος σου! Καὶ τοιουτοτρόπως σὲ ἐπανεῖδον εἰς ὅλην τὴν ζωὴν μου, καὶ εἰς ὅλην τὴν ζωὴν μου σὲ ἀγάπησα. Ἴσως ἄλλαξες. Δὲν τὸ γνωρίζω, δὲν θὰ τὸ μάθω ποτέ. Δι' ἐμέ, δι' ἐμέ μόνον, τοῦ ὁποίου τὰ μάτια ἐκλείσθησαν διὰ παντός, ἢ ὀμορφιά σου εἶνε ἀθάνατη, θὰ ἔγῃς πάντοτε τὴν θείαν νεότητά ἔπου εἶχες τότε, τὴν ὄψιν θεότητος ἢ ὁποία περιπατεῖ ἐπάνω εἰς τὰ σύννεφα... Καὶ ἄλλοι θὰ σὲ ἠγάπησαν οἱ ὁποῖοι δὲν σὲ ἀγαποῦν πλέον, ἀλλὰ δι' ἐμέ μένει πάντοτε ἡ αἰωνία νεότης, ὁ αἰώνιος ἔρωσ!...

Ἀντὶ τοῦ προπλάσματος, τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐκρατοῦσε μέσα στὰ χέρια του τὰ χέρια τῆς Κυπριανῆς. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ ἦτο ὑγρὸ.

— Κλαῖς, φίλη μου;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

Ἐκλαιε διότι τὴν ἀγαποῦσεν ἀκόμη, ἐκλαιε διότι ἦτο ἀκόμη ὠραία διὰ ἓνα ἄνθρωπον, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐγένετο τώρα ὅλη τῆς ἡ ζωῆς, ὅλη ἢ ἀξία τῆς φρικώδους καὶ ὠραίας ζωῆς τῆς. Ἐννόησεν ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ζήσει παρὰ πλησίον τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν τὴν εἶδε γρη῏α, καὶ ἡ δυστυχία τοῦ Λουκιανοῦ ἦτο ἡ αἰτία τῆς εὐτυχίας τῆς. Ἡ κ. Ποτερῆ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ὑπανδρευθῇ, ἀφοῦ ἂν καὶ ἀσημειωμένη, γηρασμένη καὶ ἀγνώριστη, ἔμενε δι' αὐτὸν ὠραία καὶ λάμπουσα ἀκόμη ἀπὸ νεότητος.

E. N.

EDMOND JALOUX.

ΕΡΩΣ—ΗΡΩΣ

(συνέχειτ)

Ἐμπρός! θάρρος! ἀπόφασις! Σηκώσου! Θὰ κουνηθῆς ἐπὶ τέλους;

Εἶχε κοιμηθῆ ἀποβραδῆς ὁ Σιγουράντσας, ὁ καρβοκύρης. Εἰς τὰς δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα ἐξύπνησεν. Εἶχε χορτάσει τὸν ὕπνον.

Ἐτριψε τὰ μάτια του, ἔχασμήθη, ἐγόγγυσεν ἔρριψεν ὀλίγον νερὸν εἰς τὰ βλέφαρά του, ἐφόρεσε τὴν μικρὰν καπόταν του, καὶ κατέβη. Διηυθύνθη εἰς τὸ σπίτι τῆς χαρᾶς, ἐκεῖ ἔπου ἐγένετο ὁ γάμος.

Δὲν ἦτο καλεσμένος, ὄχι! ἄλλ' ἦτο καρβοκύρης τῆς θάρκας... τοῦ Γιωργῆ καὶ ἦτο νκυλωμένος νὰ μεταφέρῃ τὸ νέον ἀνδρόγυνον πέραν. Ἡ νύμφη δὲν εἶχε σπίτι ὡς προῖκα. Ἡ γρη῏α τῆς ἔδωκε δύο ἢ τρία μεταξωτὰ καὶ ὀλίγα βαμβακερὰ φορέματα, δύο χαλκώματα, μιστὴν δουζίναν χουλιαράκια, τοῦ γλυκοῦ, δύο προσκέφαλα, τρία σινδόνια, μίαν σκάφην καὶ μίαν ἀνεμοδοῦραν, ἔγραψεν εἰς τὸ προικοσύμφωνον πεντακοσίας δραχμὰς μέτρημα, τὰς ὁποίας εἶνε ἄδηλον ἂν εἶχε σκοπὸν ποτὲ νὰ δώσῃ, καὶ μὲ αὐτὰ τοὺς «ἐκουκούλωσε».

Τὸ νὰ μὴ λάβῃ σπίτι ὡς προῖκα ἢ νύμφη ἐσήμαινε ὅτι δὲν θὰ ἔμενε ἐγκάτοικος εἰς τὴν πατρίδα τῆς. Ὁ γαμβρός, πέρα, στὰ χωριά τὰ δικά του, ἔλεγαν ὅτι εἶχε σπίτι καὶ σπίτια πολλά. Καὶ χωράφια ὄχι ὀλίγα. Οἰκοκύρης ἄνθρωπος.

Εἶχεν ἀποφασισθῇ, εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον, ἄμα ἐξημέρωνε νὰ μβαρκάρουν ὁ γαμβρός, ἢ νύμφη, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὴν γραῖαν, καὶ νὰ περάσουν πέραν εἰς τὸν Πλατανιᾶν, σιμὰ εἰς τὴν Σηπιάδα ἄκραν, εἰς τὰ χωρία τοῦ γαμβροῦ, εἰς τὰ σπίτια του καὶ εἰς τὰ νοικοκυριά του.

Εἶχαν συμφωνήσῃ μὲ πολλὴν μυστικότητα ἀπὸ τὸ δειλινὸν τῆς Κυριακῆς (τὴν μυστικότητα τὴν ἠθέλεν ἡ γραῖα εἰς ὅλα, φυλλαττομένη τὰς κακὰς γλώσσας τοῦ χωριοῦ ἠθέλε ν' ἀποκοιμήσῃ τὴν κοινὴν περιέργειαν· δὲν τῆς ἤρεσκε ν' ἀκούῃ σχόλια, διατὶ καὶ πῶς ἡ γραῖα Μαρουδίτσα ὑπάνδρευσε τὴν κόρην τῆς καὶ τὴν ἔστειλεν εἰς ξένον μέρος, καὶ τὴν ἐξεπάτρισε, καὶ τὴν «ἐκαράβωσε μέρα-μεσημέρι»· καὶ προσέτι ἂν ἡ νύμφη εἶχε καλὰ προικιά, καὶ ἂν «ἐκαμάρωνε» ὅταν θὰ ἐπήγαινε νὰ μβαρκάρῃ κ.τ.λ.), εἶχαν συμφωνήσῃ, λέγω, μὲ τὸν Σιγουράντσαν, τὸν καρβοκύρη, πρῶτον νὰ τοὺς περάσῃ πέραν μὲ τὴν θάρκαν, τὴν θάρκαν τοῦ Γιωργῆ. Μὲ αὐτὸ τὸ θάρρος ἐπήγαινε ὁ καπετὰν-Σιγουράντσας τῆς δύο

μετὰ τὰ μεσάνυκτα εἰς τῆς χαρᾶς τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ εἶνε καλεσμένος. Εἶχε σκεφθῇ ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ χορτάσῃ τὸν ὕπνον ἐνωρὶς, ἀφοῦ ἦτον διὰ τὰξείδι, καὶ βαθεῖα τὴν νύκτα, περὶ τὸ δεύτερον λάλημα τοῦ πετεινοῦ νὰ σηκωθῇ νὰ ὑπάγῃ ἀπροσκάλεστος εἰς τῆς χαρᾶς τὸ σπίτι.

Ἦρκει ἄπαξ νὰ εἴπῃ.

— Ἐ! τί κάνουμε; Καλορρίζικα δά. Ἄς εἶνε στερεωμένα. Κοντεύει νὰ φέξῃ. Ὁ ἀστέρης θὰ βγῇ. Ἡ πούλις πάγει μεσουρανίς. Νά, τώρα θὰ χαράξῃ. Ἐγὼ λέω νὰ τραβιούμεστε ἀγάλι-ἀγάλια. Τώρα μὲ τὸ ἀπόγειο, τὸ πρῶι, θὰ κολλήσουμε μὴ χαρὰ πέρα, πρὶν ψηλώσῃ ἓνα κοντάρι ὁ ἥλιος... Ἄς εἶνε στερεωμένα, καλορρίζικα! Μὲ γιουὺς! Ἐβίβα σας! Στερεωμένο τὸ ἀνδρόγυνο! Στὴν ὑγειά σας! Καλορρίζικα!

Καὶ ὕστερον ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας θὰ ἐκερᾶτο καὶ θὰ ἔπινεν ἀνέτως, ὡς καλεσμένος μὲ τοὺς καλεσμένους, ὑπενθυμίζων μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν.

— Κοντεύει νὰ φέξῃ... Νὰ τραβιούμεστε σιγά-σιγά. Ἐβίβα σας! Καλορρίζικοι! Στερεωμένοι!

— Ἄς φέξῃ! θὰ ἀπὴντων ἐκάστοτε ὁ κουμπάρος καὶ οἱ καλεσμένοι.

Καὶ οὕτω συνέβη ἦτο ἡδὴ Τετάρτη μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Γλυκοχαράμματα, ἀπόπασχα, Ἀπρίλιος μῆν. Τὰ πουλιὰ ἐκελαδοῦσαν εἰς τὰ δένδρα, γύρω εἰς τὴν ἀκρογιαλιά. Ἡ αὐγὴ ἔδειχνε τὰ ρόδινα δάκτυλά τῆς ψηλά ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ ἀντικρῦ, καὶ ὅλος ὁ ἀῆρ ἐμοσχοβολοῦσεν ἀπὸ τὰ ρόδα τῶν κήπων ὀλόγυρα, τὰ ρόδα τὰ ὁποῖα εἶχον πλασθῇ ἀπὸ τὸν Δημιουργὸν χωρὶς ἀκάνθας· καὶ τώρα διὰ νὰ δρέψῃ τις ἐν ἀπὸ αὐτὰ ἀνάγκη νὰ ματώσῃ τὰ δάκτυλα... καὶ πάλιν, ὅταν τὸ ρόδον εἶνε ὑψηλὰ πολὺ, δὲν τὸ φθάνει ὅσον καὶ ἂν τανυσθῇ τις, μόνον ἀδίκως ματώνει τὰ δάκτυλα... καὶ καμμίαν φορὰν πέφτει καὶ σπάξῃ τὰ πόδια.

(Ἄκολουθεῖ)

Η ΜΟΔΑ

Ἡ μπατίστες, τὰ φουλάρια καὶ ὅλα τὰ λεπτεπίλεπτα ὑφάσματα εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Τὰ ντεκολτέ εἰς τοὺς λαιμοὺς καὶ εἰς τὰ χέρια καὶ εἰς τὰ πόδια ἀκόμη ἀξάνονται καὶ πληθύνονται ἐφ' ὅσον τὸ θερμομέτρον ἀνεβαίνει.

Τὰ σκεπασμένα μὲ γάζες καὶ μὲ μουσελίνας φορέματα καθὼς καὶ τὰ ὑποκαμισάκια ἐπανέρχονται μὲ νέα δικαιώματα γενικώτερα ἀπὸ πρὶν. Τώρα

δλόκληρον τὸ φόρεμα μὲ τῆς γαρνιτούρες καὶ τὰ γαλόνια καὶ τῆς ταντέλες του σκεπάζεται μὲ ὁμοίον χρώματος μουσελίνα. Τὰ ἀνοιχτὰ χρώματα σκεπάζονται μὲ μαῦρες μουσελίνας, ἢ μὲ πολὺ σκοῦρες τοῦ ἰδίου τόνου. Τὰ ἄσπρα μὲ μαῦρον καὶ τὰ μαῦρα κἄποτε μὲ ἄσπρον. Τὰ βουλγαρικὰ σχέδια καὶ ὑφάσματα, μὲ τὰ κτυπητὰ μπλέ καὶ κόκκινα καὶ πράσινα ὑπεχώρησαν σύμφωνα μὲ τὰς ἀτελήτους ὑποχωρήσεις τῶν Βουλγάρων εἰς τὰ παλαιὰ των σύνορα. Ἄλλως πρέπει νὰ συμνηθῇ ὅτι καὶ ὁ Βουλγαρικὸς συρμὸς ἦτο μία μεγάλη μπλόφα ὅπως ὅλοι αἱ Βουλγαρικαὶ ἐπιδείξεις. Οἱ Βούλγαροι εἰς μίαν στιγμὴν μεθυσομένης φιλοδοξίας ἐφαντάσθησαν τοὺς ἑαυτοῦ των κυρίου τοῦ Βυζαντίου. Κατὰ συνέπειαν κάθε βυζαντινὴ μόδα ἔλαβεν ἀμέσως τὴν σφραγίδα τῆς Βουλγαρικῆς, ὅπως τὰ ἐπὶ τοῦ πολέμου ἐκτυπωθέντα Βουλγαρικὰ γραμματόσημα ἔφεραν τὸν δικέφαλον, τὸ νέον στέμμα μὲ τὸ ὁποῖον θὰ εἰσήρχετο εἰς τὴν Κίπολιν ὁ Τσάρος τῶν Βουλγάρων.

Τώρα ἀπὸ ἡμᾶς ἐξαρτᾶται νὰ ἐπικρατήσῃ ἢ Ἑλληνικὴ μόδα. Τὸ Ἑλληνικὸν ἐνδυμα ὄλων τῶν ἐποχῶν παρουσιάζει τόσον θαυμαστὰς ποικιλίας, τόσον γραφικότητα καὶ ἁρμονίαν, ὥστε δὲν ἀπαιτεῖται ἂν προσπάθεια διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ Ὁ κόσμος ἄλλως ἐσυνήθισεν ἤδη εἰς τοὺς ἀνοιχτοὺς λαιμοὺς, τὰ γυμνὰ χέρια καὶ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἡμιγύμων ποδαριῶν. Ἐπειτα εἰς τοὺς ἀρχαίους συρμῶν ὑπάρχον καὶ σημνότατα σχέδια, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν θὰ εὔρουν τὴν ἐλαχίστην παρατομίαν καὶ οἱ πλέον ἀύστηροὶ ἀκόμη.

Μεθ' ὅλας τὰς κρινολινοειδεῖς ἀποπειράς τὰ στενά φορέματα ἐπικρατοῦν μὲ τάσεις ὅμως μᾶλλον ἀκαλαισθητοῦς. Διότι τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ στήθος καὶ κάτω πλατύνεται καὶ χονδραίνει μὲ σουφρατὰ παντὲ καὶ διαφόρους ἄλλας πτυχώσεις, ἐνὼ πρὸς τὰ κάτω στενεύει ἀσημηότατα. Τὸ γυναικεῖον σῶμα παρουσιάζεται ὑπὸ μορφὴν στάμνας κοινῆς ἀπὸ κοκκινόχρωμα, φουσκομένης πρὸς τὸ μέσον καὶ στενῆς ἐπάνω καὶ κάτω. Γυναικα καλλιόσθητος δὲν πρέπει νὰ σταμινοποιηθῇ ποτέ. Ὑπάρχουν τόσα ἄλλα σχήματα γραφικὰ καὶ ὠραία, ὥστε τὸ εἶδος αὐτὸ νὰ ἐγκαταλειφθῇ εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην του ἐμφάνισιν.

Καὶ διὰ τὰ κοριτσάκια ἡ μόδα παρουσιάζει ποικιλίαν ἐκλογῆς. Ἡ κοντὲς μέσες κατεβαίνουν, τὰ πολὺ κολητὰ φορεματάκια των ἀποκοτῶν πλέτες, τὰ μανίκια στολίζονται μὲ χρωματιστὰ γαλονάκια, ἢ ζῶνες γίνονται ἀπὸ κορδέλες ζωηρῶν χρωμάτων καὶ δέρονται καταμεσῆς ἐμπρὸς εἰς τὴν μέσην μὲ μίαν ἀπλὴν οριζοντίαν θηλειά, χωρὶς κρεμάσματα. Ἄλλὰ καὶ ὀπίσω γίνεται ἡ θηλειά, τοῦ ἰδίου σχήματος μὲ κρεμασμένην ἢ μὴ κορδέλαν. Ἡ νομίτες μὲ ἓνα εἶδος γλώσσης ποῦ σκεπάζει τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ μανικιοῦ ἔρχεται ὠραία εἰς τὰ παιδικὰ σῶματα. Κουμπιά εἴτε κρυσταλλένια μικρὰ ποῦ μμοῦνται τὸ μαργαριτᾶρι ἢ ἄλλες πέτρες εἶναι ὠραία γαρνιτούρα γιὰ τὰ παιδικὰ φορεματάκια. Καὶ μπαίνουν παντοῦ. Εἰς τὰ μανίκια, εἰς τοὺς νομίτες, εἰς τὰς πλαγινὲς ραφῆς τοῦ φορέματος.

Ἡ μπλοῦζες διὰ τῆς μεγάλης ἀπλοποιήθησαν πολὺ τελευταίως. Ἡ πλέτες, ἢ νταντέλες καὶ τὰ κεντήματα παραμερίζονται. Ἡ νέα μπλοῦζα, ἂν εἶναι τουαλέτας, γίνεται ἀπὸ ἐγχρόριον σγουρὸν ὑφασμα λεπτεπίλεπτον καὶ βαμβυκομετάξον, ἐντελῶς σχήματος ναυτικοῦ, μὲ γιανὴν ναυτικὸν καὶ ὁ μόνον στολισμὸν μὲγάλα ἄσπρα κουμπιά πλεγμέν

ἀπὸ κλωστήν μὲ τὸ βελονάκι καὶ μὲ ἓνα χονδρὸ κορδόνι ἄσπρο ἢ χρωματιστὸ μὲ δύο φούντες εἰς τὰ ἄκρα, ποῦ περῶν κάτω ἀπὸ τὸν ναυτικὸν γιανὰ καὶ δένεται μπροστὰ εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦ στήθους.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον γίνονται καὶ ἡ βατιστένιες μπλουζες ἢ ἀπὸ φθινὸ λεπτὸ ἐγχώριο πανί. Εἰς τὴν μπατιστένια γίνονται γύρω εἰς τὸν γιανὰ καὶ τὰ μανίκια, τρυπητὰ γάζια, οἱ κομπότρυτες ράπτονται μὲ πανί γύρω, γύρω διότι τὸ φεστόνι δὲν ἀντέχει εἰς τὰ χονδρὰ καὶ μεγάλα κουμπιά.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΕΙΣ

Ἡ εἰρήνη ὑπεγράφη! Καὶ ἡ Ἑλλάς ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν διπλοῦν αὐτὸν πόλεμον μεγάλη, ἰσχυρὰ καὶ ἀκμαία, ἀνταξία τῶν ἡρωϊκῶν ἀγώνων καὶ τῶν ὑπερανθρώπων θυσιῶν εἰς ἃς ὑπεβλήθη.

Τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ἑλληνικωτάτης Μακεδονίας περιέρχεται εἰς τὰς νέας κτήσεις μας καὶ αἱ ὀλίγαι δὲ ἐναπομείνουσαι πόλεις ὡς ἡ Ξάνθη, τὸ Μελένικον, ἡ Τσουμαγιά, παρὰ νὰ μένουσιν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν ἀγρίων Βουλγάρων ἀπεφάσισαν νὰ μεταφέρουν ὅ,τι δύνανται νὰ μετακομισθοῦν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος καὶ νὰ παραδώσουν εἰς τὰς φλόγας τὰς πόλεις τὼν.

Μόνον λαὸς Ἑλληνικὸς μὲ αἰσθήματα πατριωτισμοῦ τόσον ὑπέροχα, λαὸς ὁ ὁποῖος ἐκ μικρᾶς πείρας ἐγνώρισε τί θὰ εἴπῃ ζωὴ ὑπὸ κυριαρχίαν Βουλγαρικὴν, προτιμᾷ νὰ παραδῶσιν εἰς τὰς φλόγας τὰς ἐστίας του, νὰ ἀφίσῃ τὴν γῆν ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἐξῆσε, παρὰ νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὰς ἀγρίας ὀρδὰς τῶν Οὐνῶν καὶ Βανδάλων.

Τὸ ἄρθρον τῆς εἰρήνης τὸ ἀναφερόμετον πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἄρθρον 5ον. Τὰ Ἑλληνοβουλγαρικὰ σύνορα καθορίζονται κατὰ τὸ πρωτόκολλον 9. Ἀρχίζουν ἀπὸ τῶν νέων Σερβοβουλγαρικῶν συνόρων ἐπὶ τῆς κορυφογραμμῆς τοῦ Μπελῆς καὶ καταλήγουν εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νέστου πρὸς τὸ Αἰγαῖον.

Μικτὴ Ἐπιτροπὴ θὰ ἐκτελέσῃ ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἐπὶ τόπου τὴν χάραξιν τῆς νέας γραμμῆς καὶ θ' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς κατανομῆς τῶν κτήσεων τῶν διατεμνομένων ὑπὸ τῶν νέων συνόρων. Ἐν περιπτώσει διαφωνιῶν ἡ διαιτησία θ' ἀποφασίσῃ τελεσιδίκως.

— Ἡ ἐν Ἀθήναις «Ἐνωσις τῶν ἑλληνίδων» ἀπέστειλε πρὸς τὴν Γενικὴν Διοίκησιν Μακεδονίας ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου ἀπόρων κατοίκων Σερρῶν 1000 στρώματα 500 τόπια ἀμερικανικοῦ πανίου καὶ 5000 πήχεις μαλλίνου ὑφάσματος καλλίστης ποιότητος, ἀξίας ἐν ὄλῳ δραχμῶν 16.000. Ἡ Γενικὴ Διοίκησις εὐχαριστήσασα δι' ἐγγράφου τὴν «Ἐνωσιν τῶν ἑλληνίδων» διὰ τὴν εὐγενῆ προσφορὰν τῆς παρέδωκε τὴν ἐν λόγῳ ἀποστολὴν εἰς τὴν Καν Περικλέους Ἀργυροπούλου, καὶ Δα Ζωὴν Δραγούμη, αἵτινες ἀνεχώρησαν ἀμέσως εἰς Σέρρας καὶ διένειμον αὐτὰ πρὸς τοὺς ἀπόρους.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε τῶρ μὲ τὴν ἐπιδημίαν τῆς χολέρας, ἡ ὁποία μᾶς ἔχει περιστοιχίσει ἀπὸ παντοῦ, πρέπει περισσότερον νὰ φροντίζωμεν διὰ τὴν ποιότητα τῆς τροφῆς μας. Φροῦτα ποῦ δὲν καθαρίζονται, ὅπως τὰ σταφύλια, γίνονται ἀβλαβῆ, ἀνὰ βυθίσωμεν εἰς βραστὸ νερὸ καὶ ἔπειτα εἰς ἐπίσην βρασμένο ἀλλὰ παγωμένο. Δὲν χάνουν τίποτε ὡς γέυσις καὶ τὰ μικρόβια σκοτώνονται. Τὸ καλλίτερον ἐν τούτοις εἶναι, τὰ φροῦτα νὰ βράζονται εἰς κομπόστες, διάφορες, χωρὶς πολλὴν ζάχαριν, τὰς ὁποίας ἀνὰ τρώγωμεν παγωμένας, εἶναι ὡς νὰ τρώγωμεν φροῦτα νοπιά.

Κατὰ τὸν τρόπον τῶν σταφυλιῶν καθαρίζονται καὶ ἡ ὠμὲς πατάτες. Τῆς ντομάτες ξεφλουδίσετε πάντοτε ἀκόμη καὶ ὅταν τὰς μαγειρεύετε διότι ἡ φλούδα τῶν εἶναι δύσπεπτη; Τῆς βραστές σαλάτες βράζετε πολὺ, προσθέτουσαι καὶ ὀλίγην σόδα εἰς τὸ βράσιμο. Ἐν στιγμῇ χολερικής Ἐπιδημίας, μὴν πίνετε νερὰ παγωμένα καὶ διατηρεῖτε τὸ στομάχι καὶ τὴν κοιλίαν πολὺ θερμά. Εἰς τὸ νερὸ ποῦ πίνετε, βρασμένο πάντοτε, ρίπτετε ὀλίγας σταγόνας ἰωδίου. Τονώνει τοὺς ἐσωτερικοὺς ἰστούς. Οἱ Ἰνδοὶ κατὰ τῆς χολέρας καταπίνουσι ὀλόκληρα σπορὰ πιπέρη, διὰ νὰ διατηροῦν θερμὰ τὸ στομάχι καὶ τὰ ἔντερα. Μὲ ἀπόλυτον καθαριότητα καὶ μὲ τὰ προφυλακτικὰ αὐτὰ μέτρα ἡ χολέρα εἶναι ἀκίνδυνος. Ἐὰν μάλιστα ἐμβολιασθῆτε, τότε κάθε κίνδυνος ἐκλείπει.

**ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ
ΑΛΕΥΡΟΝ**

NESTLE

**ΤΕΛΕΙΑ ΤΡΟΦΗ ΔΙΑ
ΤΑ ΒΡΕΦΗ, ΑΝΑΡΡΟΝΥΑΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ**

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα καὶ φαρμακευπορεῖα.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην.

Κ^{ΟΣ} ΕΥΓ. ΠΛΟΚ ΑΘΗΝΑΙ